Sfinţii sfinţiţi mucenici Efrem, Vasilevs, Evghenie, Agatodor, Capiton, Elpidie şi Eterie şi către cei împreună cu dânşii, episcopii din Cherson
(s.v. 7 martie / s.n. 20 martie)

Materiale despre Sfinţii sfinţiţi mucenici Efrem, Vasilevs, Evghenie, Agatodor, Capiton, Elpidie şi Eterie şi către cei împreună cu dânşii, episcopii din Cherson:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf.%20sfin%C5%A3i%C5%A3i%20muc.%20din%20Cherson%20(7%20mar)

https://archive.org/details/@steaemy?query=Cherson

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Cherson

****

Sfinţii sfinţiţi mucenici Efrem episcopul Tomisului, Vasilevs, Evghenie, Agatodor, Capiton, Elpidie şi Eterie şi către cei împreună cu dânşii, episcopii din Cherson: În anul 300 a trimis Ermon, episcopul Ierusalimului, episcopi misionari să

vestească pe Hristos şi la alte neamuri. Efrem şi Vasilevs au fost trimişi la Cherson, în Crimeea, şi pe mulţi i-au adus la dreapta credinţă. După o vreme, Sfântul Efrem a plecat în Dobrogea, unde cu multă trudă a propovăduit cuvântul Domnului. S-a ridicat împotriva lui mulţimea necredincioşilor şi, prinzându-l, l-au supus la multe chinuri, după care i-au tăiat capul într-o zi de 7 martie. Asemenea Sfântului Efrem, şi Sfântul Vasilevs a primit cununa muceniciei tot pe 7 martie, fiind călcat în picioare de păgâni. În scaunul Chersonului au venit mai târziu alţi episcopi: Evghenie, Elpidie şi Agatodor, care cu multă râvnă au propovăduit dreapta credinţă. Toţi au primit cununa muceniciei, după multe chinuri şi bătăi. După câţiva ani, a fost trimis din Ierusalim, episcopul Eterie, care a zidit la Cherson o biserică. Tot într-o zi de 7 martie a fost prins de păgâni şi aruncat în Dunăre. A fost trimis apoi un alt episcop, Capiton, la cererea credincioşilor de acolo. Acesta căzând în mâinile păgânilor, pe când se ducea la Constantinopol, a fost ucis şi aruncat în mare.

Index

În această lună, ziua a şaptea - Pomenirea Sfinţilor mucenici care au pătimit în Cherson: Vasilevs, Efrem, Evghenie, Capiton, Agatodor, Eterie, Elpidie şi ceilalţi (Minei) 4

Canon de rugăciune către Sfinţii sfinţiţi mucenici Efrem episcopul Tomisului, Vasilevs, Evghenie, Agatodor, Capiton, Elpidie şi Eterie şi către cei împreună cu dânşii, episcopii din Cherson 17

Acatistul Sfântului sfinţit mucenic Efrem, episcopul Tomisului (7 martie) 26

Imnografie 38

Vieţile Sfinţilor - Pătimirea Sfinţilor sfinţiţi mucenici Efrem, Vasile, Evghenie, Elpidie, Agatodor, Eterie şi Capiton 40

Pomenirea cuviosului Emilian, monahul 45

Pomenirea cuviosului Pavel cel simplu 46

Sfinții sfinții mucenici episcopi din Cherson - drumul spre sfințenie 53

Sinaxar din 7 martie 55

În această lună, în ziua a şaptea, pomenirea Sfinţilor mucenici, care au fost episcopi în Cherson: Efrem, Vasilevs, Evghenie, Agatodor, Elpidie, Capiton şi Eterie 55

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Pavel cel simplu, ucenicul Sfântului Antonie cel mare 57

Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfinţii sfinţiţi mucenici Efrem, episcopul Tomisului, Vasilevs, Evghenie, Capiton, Eterie, Agatodor şi Elpidie, episcopi din Herson 61
Sinxar - Sfinții mucenici Efrem, episcopul Tomisului, Vasilevs, Evghenie, Capiton, Eterie, Agatodor și Elpidie, Episcopi de Herson - 7 martie 63
Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfinţii sfinţiţi mucenici Efrem, episcopul Tomisului, Vasilevs, Evghenie, Capiton, Eterie, Agatador şi Elpidie, episcopi de Herson 64
Proloagele din 7 martie 66
Luna martie în 7 zile: Pomenirea Sfinților, sfinţiţilor mucenici, care au fost episcopi în Cherson: Efrem, Vasilievs, Evghenie, Agatodor, Elpidie, Capiton și Eterie 66
Întru această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Emilian, monahul . 68
Întru această zi, povestire despre un monah, căruia i-a descoperit Dumnezeu, ce se întâmplă cu cei ce iau milostenii 70
Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida 72
Pomenirea Sfinţilor şapte sfinţiţi mucenici din Cherson: Vasile, Efrem, Eugen, Elpidie, Agatodor, Eterie şi Capito 72
Sfântul sfinţit mucenic Efrem, al doilea episcop cunoscut al eparhiei Tomisului 78
Sfinţii mucenici Tit şi Gordian, propovăduitori şi apărători ai credinţei ortodoxe în Dacia Pontică 80
Pomenirea Sfinților mucenici din Cherson la Dunărea de Jos 82
ro.orthodoxwiki - Efrem al Tomisului 83
ro.orthodoxwiki - Agatodor din Cherson 85
Icoane 87

În această lună, ziua a şaptea - Pomenirea Sfinţilor mucenici care au pătimit în Cherson: Vasilevs, Efrem, Evghenie, Capiton, Agatodor, Eterie, Elpidie şi ceilalţi (Minei)

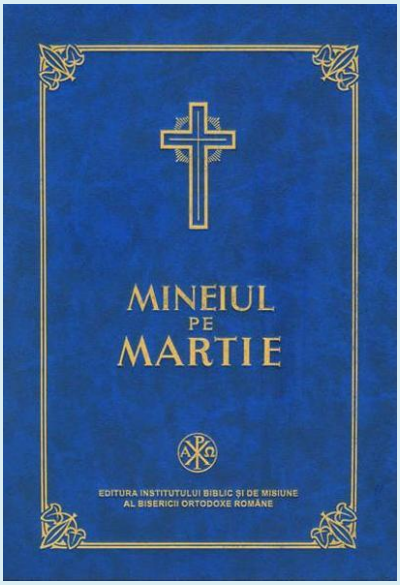

La Vecernie

La Doamne, strigat-am..., se pun **stihirile** pe 6: trei ale Triodului sau ale Octoihului şi trei ale sfinţilor, glasul al 4-lea.

Podobie: Dat-ai semn...

Mucenici nebiruiți şi prea lăudați ierarhi şi luminători a toată lumea, făcutu-v-ați stâlpi neclintiţi ai dumnezeieştii Biserici, temei dogmelor şi povățuitori bine-credincioşilor şi surpători înşelăciunii, părinţi cugetători de cele cereşti, luminători sufletelor noastre, vorbitori împreună cu îngerii şi apărători ai Treimii.

Efrem pururea slăvitul şi Vasilevs de Dumnezeu înțeleptitul, şi marele Capiton, dumnezeiescul Agatodor, împreună cu Elpidie şi cu Eterie şi cu slăvitul Evghenie, prin dumnezeieşti cuvinte să se fericească. Că vieţuind cu cuvioşie şi pătimind cu sfinţenie, s-au arătat locuitori Împărăţiei celei cereşti.

Vasilevs pururea pomenitul prin lupte cugetul cel trupesc omorându-l, a înviat morți cu dumnezeiasca chemare, şi Capiton iarăşi prea sfinţitul păstor, stând în mijlocul văpăii cu bucurie s-a arătat nears. Prin rugăciunile lor, Iubitorule de oameni, dăruieşte nouă curăţire şi mare milă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu)

Bucură-te, cea în chipul soarelui neapusă, căruță a Soarelui, care ai strălucit pe Soarele cel neînțeles: Bucură-te, mintea cea strălucitoare cu dumnezeiești străluciri, raza fulgerului care luminezi marginile pământului, cea cu adevărat cu raze de aur, care a strălucit credincioşilor lumina cea neînserată.

A Crucii, a Născătoarei

Preacurata Stăpână văzând pe Hristos răstignit, şi cu suliţa împungându-i-se coasta, cea fără prihană plângea, strigând: Ce este aceasta Fiul meu? Ce ţi-a răsplătit ţie poporul cel nemulțumitor, pentru bunătăţile care ai făcut, şi te sârguieşti să mă faci fără de Fiu pe mine, prea iubite! Mă îngrozesc îndurate, de răstignirea ta cea de bunăvoie.

La Utrenie

Canonul Sfinţilor

facere a lui Iosif

Cântarea 1-a

Irmos: Adâncul Mării Roşii cu urme neudate, pedestru trecându-l Israil cel de demult, cu mâinile lui Moise în chipul Crucii, puterea lui Amalec în pustie a biruit.

Cu dumnezeieştile vărsări ale luminii revărsându-vă mucenicilor, pe cei ce cu bună credinţă cinstesc pururea, praznicul vostru cel purtător de lumină şi strălucit, izbăviţi-i de negura patimilor.

Cuvântul lui Dumnezeu întrupându-se, prea slăviților păstori v-a arătat cuvioşi, ca să vestiţi dumnezeirea lui, celor rătăciţi şi primejduiți de necunoştinţă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Umplându-vă de apele cele făcătoare de viaţă ale Duhului, pe cei topiţi de arsura nedumnezeirii celei cumplite i-aţi adăpat, şi către apa mântuirii i-aţi povăţuit slăviţilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Dezlegatu-s-a blestemul strămoşilor, prin naşterea ta cea mai presus de minte, prea curată Fecioară, şi intrarea Raiului cea dintâi au câştigat cei ce cu glas mare te laudă pe tine.

Cântarea a 3-a

Irmos: Veselească-se de tine…

Aprinzându-te la minte cu focul cel dumnezeiesc Vasilevs prea înţelepte, ai ars materia nedumnezeirii, ca un născător prea ales.

Cu lumina Duhului ați tras către lumina Preasfântului botez, pe cei dintru întunericul celor cumplite, slăviţilor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Îndreptându-se cărările tale către Dumnezeu, Vasilevs, cu darul ai întors pe toţi din calea rătăcirii, către cunoștința lui Dumnezeu.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Pe Domnul cel puternic care izbăveşte pe oameni din silnicia vrăjmaşului, fără întinăciune l-ai născut prea curată Fecioară.

Irmosul: Veselească-se de tine biserica Ta Hristoase, strigând: Tu eşti puterea mea Doamne, şi scăparea şi întărirea.

Sedealna, glas 3:

Podobie: De frumuseţea fecioriei tale şi de prea luminată curăţia ta Gavriil mirându-se, a strigat ţie, Născătoare de Dumnezeu: Ce laudă vrednică voi aduce ţie? Sau cum te voi numi pe tine? Nu mă pricep şi mă minunez! Pentru aceasta, precum mi s-a poruncit, strig ţie: Bucură-te, ceea ce eşti plină de har.

Prin darul mirului preoţind, cugetători de Dumnezeu, păscători v-ați arătat ai norodului, şi ca nişte curați mieluşei junghiindu-vă, v-ați adus Cuvântului celui întâi păscător ce s-a jertfit ca o oaie, mucenici prea lăudaţi, luminători a toată lumea. Pentru aceasta prăznuim toţi, cu dragoste dumnezeiască, pomenirea voastră.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu)

Ca o viță nelucrată Fecioară, strugurul cel prea frumos ai crescut, Cel ce izvorăşte nouă vinul mântuirii, care veseleşte sufletele şi trupurile tuturor. Pentru aceasta pe tine ca pe o pricinuitoare a bunătăţilor fericindu-te, pururea cu îngerul strigăm ție: Bucură-te, cea plină de daruri.

A Crucii, a Născătoarei

Moarte de ocară prin răstignire ai răbdat de bunăvoie Îndurate, pe care văzându-te Ceea ce te-a născut pe tine Hristoase s-a rănit. Cu ale căreia rugăciuni, prin bună îndurarea milei tale, Unule prea bunule, şi Iubitorule de oameni Doamne, milostiveşte-te şi mântuieşte lumea, Cel ce ai ridicat păcatul lumii.

Cântarea a 4-a

Irmos: Ridicat pe Cruce văzându-te Biserica pe Tine Soarele dreptății, a stătut întru a sa rânduială, precum se cuvine, strigând: Slavă puterii tale, Doamne.

Prea sfinţita ceată a mucenicilor, cea împodobită cu darul preoţiei şi al muceniciei, să se laude şi să cântăm cu bucurie: Slavă puterii tale, Doamne.

Purtătorii de Dumnezeu, Efrem, şi Agatodor, Vasilevs, Capiton, Evghenie, Elpidie şi dumnezeiescul Eterie s-au arătat plini de Duhul Sfânt, ocârmuitori ai Bisericii.

Învățați fiind cele dumnezeieşti, dumnezeieştilor părinţi, cu adevărat întru cuviință şi dreptate ați păscut noroadele şi sfârşit fericit ați primit prin mucenicie.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cei omorâţi de necredinţă, prin scularea celui ce a murit, viață veşnică au dobândit, prin tine crezând lui Hristos Dumnezeului nostru, prea sfinţite mucenice Vasilevs.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Pe oamenii cei omorâţi i-ai înviat Fecioară, mai presus de tot cugetul născând Viața cea ipostatnică, pe Hristos Dumnezeul nostru, care s-a făcut om pentru milostivire.

Cântarea a 5-a

Irmos: Tu, Lumina mea în lume ai venit, lumina cea sfântă, care întorci dintru întu-nericul necunoştinţei, pe cei ce te laudă pe tine cu credinţă.

Paharul muceniciei cu cinste l-aţi băut, purtătorilor de Dumnezeu părinţi, chemând cu credinţă numele Domnului.

Cela ce singur morţilor le suflă înviere, prin rugăciunea ta Vasilevs, a înviat pe cel mort luminând propovăduirea ta.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Propovăduind pe Fiul întocmai la cinste cu Tatăl, aţi micşorat tirania mulţimii dumnezeilor, ai nebuniei celei idoleşti, mucenici prea sfinţiţi părinţi.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Fericit este poporul care te cunoaşte pe tine prea curată, Maica Stăpânului tuturor, şi cu dragoste te fericeşte pe tine.

Cântarea a 6-a

Irmos: Jertfi-voi ţie cu glas…

Pe Agatodor şi pe Evghenie şi pe marele Vasilevs şi pe înţeleptul Elpidie, cei ce sunt ierarhi şi mucenici prea viteji, cu laude să-i încununăm.

Întru cele legiuite ale Duhului fiind crescuţi prea înţelepţilor şi punând legi mărturisitoare celor nelegiuiţi, arătat i-aţi tras pe ei către lumina bunei credinţe.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Arătatu-v-aţi oi din multe cetăţi, iar păstori unui norod şi moştenitori ai cetăţii celei dumnezeieşti, întru care locuiesc mucenicii cei bine plăcuţi lui Dumnezeu.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Umbrele legii şi pildele proorocilor mai-nainte te-au închipuit pe tine Fecioară, care ai avut naştere prin cuvânt negrăit, care mântuieşte lumea, prea curată.

Irmosul: Jertfi-voi ție cu glas de laudă Doamne, Biserica strigă către Tine, de sângele dracilor curățindu-se, cu Sângele cel curs prin milostivire din coasta Ta.

Condac, glas 2:

Podobie: Cele de sus căutând de tot necazul ne izbăvim, de Dumnezeu Născătoare.

Ziua cea purtătoare de lumină este astăzi a păstorilor, care luminat au preoţit în Herson, a căror prăznuire lăudăm, ca cei ce ați pătimit pentru Hristos, sfinţiţi mucenici rugaţi pe Hristos începătorul păstorilor, ca să ne numere şi pe noi la starea cea de-a dreapta a oilor, ca să cântăm vouă: Bucuraţi-vă, Sfinți părinți cei ce ați vărsat sângele vostru pentru Hristos.

Sinaxar

Întru această lună în 7 zile, pomenirea Sfinţilor sfinţiţilor mucenici ce au fost episcopi în Herson; Elrem, Vasilevs, Evghenie, Agatodor, Elpidie, Kapiton și Eterie.

Stih: Capul la cei ciopliţi neplecând
Te veseleşti Efreme la tăiere pe el tinzându-l;
Vasilevs de mâinile desidemonilor târât fiind,
Mâinile desidemoneştei înşelăciuni este zdrobind.
Treimea a împreună nevoitorilor după proorocească zicere,
Spre bătăi zice am dat spatele meu şi durere.
Kapiton mâinile la rugăciune a ridicat,
Şi ridicându-şi picioarele la Dumnezeu s-a mutat.
Din râu la Dumnezeu te duci părinte,
Carele în râu s-a spălat trupeşte.
În a şaptea zi a răpit moartea,
Pe părinţii cei cu numărul de şapte.

La şaisprezece ani ai împărăţiei lui Diocleţian, trimiţând prea sfântul episcopul Ierusalimului Ermon, episcopi pe la deosebite neamuri ca să propovăduiască apostoleşte cuvântul şi să mărturisească pe Hristos, fost-au trimişi de dânsul şi aceşti purtători de Dumnezeu părinţii noştri în ţara Tavrosciţilor.

Însă Efrem la Sciția. Iar Vasilevs la Herson. Deci, sosind în cetate şi propovăduind pocăinţă şi întoarcere spre credință, fu bătut şi gonit din cetate de cei de loc, ca un vestitor de vieţuire nouă socotindu-l şi stricător de obiceiurile cele ale patriei şi de

lege; şi fugind locui în peştera ce-i zic Partenon, pe de o parte bucurându-se căci s-a necinstit pentru Hristos şi pe de altă parte întristându-se pentru orbirea şi rătăcirea necredincioşilor acelora. Deci aflându-se aşa şi rugându-se pentru dânşii, fu chemat iarăşi de aceiaşi, că întâmplându-se de muri copilul domnului lor, şi mai marele cetăţii lor. Pe care îngropându-l părinţii şi rudeniile lui şi străjuind la groapă, li se arătă în vis mortul şi le zise: De veţi vrea ca să mai înviez, chemaţi pe străinul acela ce l-aţi necinstit, şi crezând învăţăturile lui, rugaţi-l să facă rugăciune pentru mine. Deci făcură aşa. Şi înviind copilul cu rugăciunile sfântului şi prin turnarea sfintei ape în chipul botezului, pentru aceasta primiră părinţii lui credinţa în Hristos şi năvăliră la scăldătoarea botezului cu toţi cunoscuţii şi rudeniile de se botezară. Iar câţi rămaseră necredincioşi, pornindu-se cu mânie de către jidovi, traseră pe sfântul în drum şi smucindu-l mult şi-a dat sufletul la Dumnezeu.

De aceea iarăşi după moartea Sfântului Vasilevs, venind la Herson, Evghenie şi Agatodor şi Elpidie, că şi ei asemenea erau trimişi de episcopul Ierusalimului, propovăduitori neamurilor, mărturisind mântuirea se ridicară asupra lor păgânii şi bătându-i fără de milă şi cu cruzime, îi omorâră, trecând anul la ziua fericitului Efrem şi Vasilevs în şapte ale lunii lui martie.

Iar după câţiva ani fu trimis iarăşi de la Ierusalim episcopul Eterie, care văzând sălbăticirea şi nesupunerea norodului, se duse la Vizantia ca să vorbească cu împăratul pentru dânşii, că atunci ocârmuia marele Constantin împărăţia romanilor. Şi făcându-se vorba după gândul său şi gonindu-se cu puterea împărătească păgânii din cetate şi intrând în locul lor alţi vieţuitori, oameni binecredincioşi, şi întorcându-se fericitul Eterie iarăşi la Vizantia ca să mulţumească împăratului, şi ţinându-i păgânii calea la întoarcere, l-au aruncat în apa ce se cheamă Dunaviu şi săvârşindu-şi acolo mucenicește calea sa în şapte ale lui martie.

Trimis-au cei de loc ai cetăţii rugăminte către marele Constantin, de au luat episcop pe fericitul Capiton, De care lucru creştinii bucurându-se şi păgânii mâhnindu-se şi cerşind semn de credinţă, să între episcopul într-un cuptor aprins din cele ce erau aproape şi să iasă nevătămat şi nears. Aşa episcopul îmbrăcându-se cu sfintele veşminte şi punându-şi Omoforul şi făcând semnul crucii intră în foc. Şi stând câtva ieşi nears având-şi felonul de pe dânsul plin de jăratec aprins şi îngrozind pe toţi cu minunea aceasta şi botezându-i. După ce i-au întors pe toţi spre Dumnezeu s-a mutat şi el din viaţă cu fericire în douăzeci şi două ale lui decembrie.

Tot în această zi Sfinții Nestor şi Arcadie, episcopii Trimitundei Ciprului cu pace s-au săvârşit.

Stih: Pe cei doi păstori prea mari ai Trimitundei să-i lăudăm cu un gând,
Pe cei ce în frumuseţile Raiului se desfătează săltând.

Tot în această zi, pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Pavel, prostul.

Stih: Pavel mutându-se către Dumnezeu Cuvântul de pe pământ,
Înmulţite cununi pentru prostie este primind.

Acest întru Sfinţi părintele nostru Pavel, care şi prost s-a numit era plugar şi prostatic, însă fără de răutate şi neprefăcut la minte, ca nimenea altul. Dar avea soţie înrăutăţită şi prea curvă şi întru multă vreme se tăinuia de dreptul. Deci într-una din zile fără de veste venind el din ţarină, afară de vremea obişnuită, (precum urmează a se întâmpla) a aflat pe soţia sa prea curvind în casa sa. Şi zâmbind de râs a zis către ei: Bine, bine, nu-mi pasă nimic, mă jur pe Iisus, eu de acum înainte nu voi nici cu ochii să o văd. Iar către prea curvar a zis: Aibi-o pe ea şi pe copiii ei, şi eu mă duc şi mă voi face monah.

Şi îndată lăsându-le pe toate şi bine rânduindu-le, s-a dus către fericitul Antonie şi lovind în uşă a ieşit fericitul Antonie şi i-a zis lui: Cine eşti frate şi ce cauţi aici ? iar el au răspuns: Străin sunt şi am venit către tine să mă fac monah. Iar sfântul i-a zis: Bătrân fiind de şaizeci de ani nu poţi să te faci monah, nici să suferi scârbele şi reaua pătimire a pustiei. Iar dacă voieşti, du-te la Chinovie ca să afli cu îmbel-şugare cele spre trebuinţa trupului şi să petreci fără de osteneală împreună cu monahii aceia. Căci fraţii vor ajuta neputinţei tale, fiindcă eu petrec singur. Şi la cinci zile mănânc odată pâine şi aceasta mai mult flămând. Ci el însă nu suferea să audă acestea de la bătrânul şi se sârguia ca să rămână împreună cu el. Deci neputând sfântul ca să-l depărteze a închis uşa chiliei şi l-a lăsat pe el afară trei zile, neieşind sfântul afară pentru ca să-l vadă pe el.

Însă Pavel a rămas postind şi nu s-a dus. Iar a patra zi silind pe sfântul oarecare trebuinţă neapărată a deschis uşa chiliei şi aflând pe Pavel i-a zis: Du-te bătrânule de aici, nu mă sili, nu poţi fi împreună cu mine.

Iar Pavel i-a zis: Cu neputinţă este să mă duc aiurea. Atuncea înţelegând sfântul că Pavel nu avea nici traistă, nici pâine, nici apă, nici altceva, a zis către el: De vei avea ascultare şi vei face cele poruncite de mine fără de lenevire şi fără de cârtire, vei putea şi aici să te mântuieşti. Iar de nu le vei face acestea, ce te osteneşti în zadar şi nu te întorci de unde ai venit ?

Iar Pavel răspunzând a zis: Oricâte-mi vei porunci, pe toate cu osârdie le voi face. Atuncea sfântul i-a zis: Stai drept aici şi fă rugăciune, până voi ieşi ca să-ţi aduc ţie de lucru.

Deci intrând fericitul Antonie în peşteră lua seama printr-o ferestruică şi vedea pe Pavel că stă nemişcat, rugându-se şi prăjindu-se de arsura soarelui. Iar după a şaptea zi, a ieşit sfântul şi udându-i ramuri de finice, a zis lui Pavel: Ia-le acestea şi le împleteşte şirag, precum mă vezi pe mine împletind. Deci, cu multă osteneală, a împletit bătrânul până la al noulea ceas, cincisprezece stânjeni. Şi sfântul i-a zis: Rău ai împletit, despleteşte şiragul şi-l împleteşte dintâi. Şi era Pavel postind şapte zile. Acestea le făcea Sfântul Antonie, ca îngreuindu-se Pavel să se ducă de la el. Iar Pavel cu multă îndelungă răbdare şi osârdie despletind şiragul şi iarăşi fără de cârtire şi fără de a se ruşina, cu multă rânduială împletindu-l, a spăimântat pe sfântul.

Pentru care şi umilindu-se, apunând acum soarele, a zis către Pavel: Vrei să mâncăm puţină pâine? Iar Pavel a zis: Precum porunceşti părinte. Care acestea iarăşi a muiat inima sfântului. Şi punând masă a pus pe ea patru bucăţele de pâine care era de şase unghii una (adică patruzeci şi opt de dramuri) şi a muiat pentru dânsul una, iar pentru bătrânul trei.

Şi începând Antonie psalmii ca şi întru aceasta să ispitească pe Pavel, a cântat de două ori pe acelaşi psalm repetându-l; iar Pavel mai cu osârdie făcea rugăciune împreună cu sfântul. Şi zicea bătrânul către Pavel: Şezi la masă şi ia aminte să nu te atingi de cele puse înainte. Şi făcând după porunca lui i-a zis sfântul: scoală-te, şi făcând rugăciune culcă-te. Şi Pavel, nicicum atingându-se de hrană, a făcut aşa. Iar pe la miezul nopţii sculându-se Antonie la rugăciune, a sculat şi pe Pavel, şi până la al noulea ceas din zi i-au îndelungat rugăciunile. Iar făcându-se seară au mâncat Antonie părticica sa şi de alta nu s-a mai atins. Iar Pavel mâncând mai cu zăbavă, mai avea încă din părticica ce mânca şi în sfârşit, după ce a mâncat-o toată i-a zis Antonie: Bătrânule, mănâncă şi altă bucată de pâine. Şi Pavel i-a zis: Dacă vei mânca şi tu, voi mânca şi eu. Iar Antonie i-a zis : Destul îmi este o bucată, căci sunt monah. Şi Pavel i-a zis : Deci şi eu voi a mă face monah, destul îmi este şi mie o bucată. Şi sculându-se au cântat şi după ce au dormit puţin, sculându-se, iarăşi au început a cânta.

Şi făcându-se ziuă l-a trimis pe el, ca să umble prin pustie şi după trei zile să se întoarcă. Care făcându-se şi întâmplându-se a veni oarecari fraţi la Antonie, Pavel lua aminte ce este dator să facă. Deci sfântul i-a zis lui: Slujeşte fraţilor cu tăcere, nimic gustând până ce se vor duce. Şi după ce acum se plinea a treia zi, negustând

nimic Pavel, îl întrebă pe el fraţii, zicând: Pentru ce taci ? Iar el nerăspunzând, i-a zis sfântul vorbeşte fraţilor şi a început a vorbi.

Deci într-una din zile aducând oarecine la sfântul un chiup cu miere o a vărsat pe pământ şi după aceasta a zis lui Pavel: Strânge mierea într-un vas şi ia seama să nu strângi împreună şi niscai gunoaie netrebnice. Şi aceasta făcându-se nicicum s-a tulburat, sau s-a schimbat Pavel.

Întru altă vreme iarăşi i-a poruncit lui să scoată apă toată ziua şi să o verse fără de nici un folos. Şi altădată iarăşi spintecându-i sfântul haina lui, i-a poruncit lui cu silinţă să o coasă.

Deci după ce l-a văzut pe el sfântul, că făcea toate poruncile lui neîndoit, fără de cârtire, sau oprire, a zis către el: Iată frate, dacă vei putea să faci în toată ziua aşa, rămâi împreună cu mine. Iar de nu, du-te de unde ai venit.

Către care a zis Pavel: Nu ştiu de ai să-mi porunceşti ceva mai mult decât aceasta, căci cele până acum poruncite, cu uşurinţă pe toate le fac.

Deci acest fel şi atâta de multă ascultare şi smerenie a câştigat fericitul acesta Pavel. Încât şi dar a luat asupra dracilor ca să-i izgonească şi deplin încredinţându-se marele Antonie, îl avea împreună până la o vreme.

Apoi făcându-i chilie, l-a aşezat acolo, ca să se înveţe a da război împotriva vicle-şugurilor drăceşti. Deci dar petrecând un an îndeosebi şi arătându-se făcător de minuni şi slujind lui Dumnezeu cu vrednicie, s-a dus la cereştile lăcaşuri.

Tot în această zi Sfântul Efrem, patriarhul Antiohiei cu pace s-a săvârşit.

Stih: Păstorul Efrem acum cu Păstorul petrecere are,
O, ce mare vrednicie! Cel mic cu cel mare.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Cântarea a 7-a

Irmos: În cuptorul persienesc tinerii lui Avraam, cu pofta bunei credinţe, mai vârtos decât cu văpaia focului fiind aprinşi au strigat: Bine eşti cuvântat în Biserica slavei tale Doamne.

Intrat-ai bucurându-te, părinte Capitone singur în cuptor, nearzându-te ca şi cei trei tineri, şi scoțând pe necredincioşi din focul cel ce va să fie, încredințându-se prin dumnezeieştile minunile tale.

Nespăimântându-te şi neînfricoşându-te de poruncă, părinte Capitone, cu sfințitul veşmânt te îmbrăcai, purtând pe dânsul cărbunii focului prea fericite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Oprit-ai curgerea necunoştinței prin dumnezeieştile cuvintele tale, punând cunoştința bunei credinţe întru toți cei alunecați la adâncurile deşertăciunii, sfințite lucrătorule Capitone, cuprinsule de Dumnezeu.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cuvântul lui Dumnezeu Fecioară, care a zidit pe Eva cu mâna, vrând iarăşi pe toți ai înnoi, din pântecele tău se zideşte, primind începere, Cel de un scaun cu Tatăl şi cu Duhul.

Cântarea a 8-a

Irmos: Mâinile întinzându-şi…

Prin durerile trupului omorându-vă cuvioşilor părinți, viață fără de moarte aţi pricinuit celor ce se închinau dumnezeilor celor morți şi cei mântuiţi, pururea cu voi strigă: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Cu un glas să lăudăm credincioşii pe Evghenie, şi pe Agatodor, pe Vasilevs şi pe Capiton, pe Efrem şi pe Elpidie, împreună cu Eterie ca pe nişte surpători ai vrăjmaşului şi ierarhi ai lui Hristos, căruia strigăm: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Veselind noroadele părinte înţelepte Efreme cu învățăturile, ai trecut acum către strălucirea cea neînserată, către veselia cea pururea veşnică, primind răsplătirile trudelor tale şi strigând: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Binecuvântăm pe Tatăl, şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Struguri ai viei vieţii fiind acum prea fericiţilor, izvorâţi vinul tămăduirilor pururea, şi veseliţi inimile tuturor celor ce cu credinţă vă laudă pe voi şi strigă: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Văzutu-s-a ca un om din tine Preacurată, născându-se cel mai presus de fire, îndoit cu firile, cu lucrările şi cu voile, arătându-se oamenilor cărora s-a asemănat, căruia strigăm: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Mâinile întinzându-şi Daniil, gurile leilor cele deschise în groapă le-a încuiat, şi puterea focului a stins, cu buna faptă încingându-se, tinerii cei iubitori de buna-credinţă, strigând: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Cântarea a 9-a

Irmos: Hristos, piatra cea netăiată…

Cu sfinţite cântări săvârşind, sfinţită pomenirea Sfinţilor sfinţiţilor mucenici, veniţi toţi cu glas mare să-i cinstim, ca pe cei ce se roagă pentru noi prea îndelungatului Dumnezeului nostru.

De cei fără de Dumnezeu târându-vă pe pământ, v-aţi arătat ca nişte pietre cinstite dumnezeieştilor mucenici, şi zidirile înşelăciunii cu puterea lui Dumnezeu surpându-le. Pentru aceasta după vrednicie vă fericiţi.

Astăzi cetatea Hersonului prăznuieşte pomenirea voastră. Căci acesteia v-aţi arătat turnuri, tării şi stâlpi dumnezeieşti. Păstori şi învăţători şi rugători către Dumnezeu fericiţilor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Acum ceata părinţilor s-a numărat cu cetele îngerilor, Evghenie, Efrem şi Capiton, Elpidie şi Eterie, cu Vasilevs slăvitul şi Agatodor cugetătorul de Dumnezeu.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Doamna cea de Dumnezeu dăruită purtând în brațe pe Hristos, Cela ce toate le poartă cu mâna, spăimântându-se striga, zicând: Cum să te cunosc pe tine şi Fiu şi Făcător al meu, Cela ce eşti necuprins?

Irmosul: Hristos, piatra cea netăiată de mână cea din marginea unghiului, din tine muntele cel netăiat Fecioară s-a tăiat, adunând firile cele osebite. Pentru aceasta veselindu-ne, pe tine Născătoare de Dumnezeu te mărim.

Şi cealaltă slujbă a Utreniei după rânduială şi Otpustul.

Canon de rugăciune către Sfinţii sfinţiţi mucenici Efrem episcopul Tomisului, Vasilevs, Evghenie, Agatodor, Capiton, Elpidie şи Eterie şи către cei împreună cu dânşii, episcopii din Cherson

Canon la Sfinții - Efrem - Vasilevs, Evghenie, Agatodor, Capiton, Elpidie si Eterie - slujitor Dani:
https://www.youtube.com/watch?v=Q42pJ9Uho6w

***

Troparul Sfinţilor sfinţiţi mucenici Efrem episcopul Tomisului, Vasilevs, Evghenie, Agatodor, Capiton, Elpidie şi Eterie şi al celor împreună cu dânşii, episcopii din Cherson, glasul al 4-lea: Dumnezeul părinţilor noştri care faci pururea cu noi după blândeţile Tale, nu îndepărta mila Ta de la noi; ci, pentru rugăciunile lor, în pace îndreptează viaţa noastră.

facere a lui Iosif

Cântarea 1

Irmos: Adâncul Mării Roşii, cu picioare neudate l-a trecut pedestru Israel cel de demult; cu mâinile lui Moise în chipul Crucii, puterea lui Amalec în pustiu a biruit.

Stih: ***Sfinţilor părinţi, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu dumnezeieşti revărsări de lumină fiind îmbrăcaţi, mucenicilor, izbăviţi din negura patimilor pe cei ce cu dreaptă credinţă cinstesc pururea praznicul vostru cel purtător de lumină şi prea strălucit.

Stih: ***Sfinţilor părinţi, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Cuvântul lui Dumnezeu Întrupându-Se, păstori prea străluciţi v-a arătat pe voi, cuvioşilor, ca să vestiţi Dumnezeirea Lui celor rătăciţi şi primejduiţi de necunoştinţă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

De apele cele făcătoare de viaţă ale Duhului umplându-vă, pe cei topiţi de arsura închinării la idoli i-aţi adăpat, măriţilor şi către Apa mântuirii i-aţi îndrumat.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Dezlegatu-s-a blestemul strămoşilor prin naşterea ta cea mai presus de minte, prea curată Fecioară şi s-au bucurat de intrarea cea dintâi a Raiului, lăudându-se cu glas mare.

Cântarea a 3-a

Irmos: Se veseleşte de Tine...

Stih: ***Sfinte părinte Vasilevs, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Aprinzându-ţi mintea de Focul cel dumnezeiesc, prea înţelepte Vasilevs, ca un păstor prea bun, ai ars materia necredinţei în Dumnezeu.

Stih: ***Sfinţilor părinţi, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu lumina Duhului, măriţilor, aţi atras la lumina Preasfântului Botez pe cei ce se găseau în întunericul celor cumplite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cărările tale îndreptându-se către Dumnezeu, Sfinte Vasilevs, cu harul ai întors pe toţi din calea rătăcirii către cunoştinţa de Dumnezeu.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Pe Domnul, Cel ce smulge pe oameni de sub stăpânirea vrăjmaşului, fără întinăciune L-ai născut, prea curată Fecioară.

Irmosul: Se veseleşte de Tine Biserica Ta, Hristoase, strigând: Tu eşti Puterea şi Scăparea şi Întărirea mea, Doamne.

Cântarea a 4-a

Irmos: Văzându-Te Biserica pe Tine, Soarele dreptăţii, ridicat pe Cruce, a stat întru a sa rânduială, precum se cuvine, strigând: Slavă puterii Tale, Doamne.

Stih: ***Sfinţilor părinţi, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Să fie lăudată prea sfinţita ceată a mucenicilor, cea împodobită cu harul preoţiei şi al muceniciei, care cântă veselindu-se: Slavă puterii Tale, Doamne.

Stih: ***Sfinţilor părinţi, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Ocârmuitori purtători de Dumnezeu ai Bisericii s-au arătat de Duhul cel Sfânt Sfinţii Efrem şi Agatodor, Vasilevs, Capiton, Evghenie, Elpidie şi dumnezeiescul Eterie.

Stih: ***Sfinţilor părinţi, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Către cele dumnezeieşti fiind povăţuiţi în taină, dumnezeieştilor părinţi, cu adevărat aţi păstorit popoare, întru cuvioşie şi dreptate şi aţi primit sfârşit fericit prin mucenicie.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cei omorâţi de necredinţă, prin ridicarea Celui omorât au dobândit Viaţă veşnică, crezând prin tine în Hristos, Dumnezeul nostru, Sfinte mucenice Vasilevs, prea sfinţite.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Pe oamenii cei omorâţi i-ai înviat, Fecioară, născând Viaţa cea ipostatică, mai presus de minte, pe Hristos Dumnezeul nostru, care S-a făcut Om din milostivire.

Cântarea a 5-a

Irmos: Tu, Doamne, Lumina mea, în lume ai venit Lumina cea sfântă, care întorci din întunericul necunoştinţei pe cei ce Te laudă pe Tine cu credinţă.

Stih: ***Sfinţilor părinţi, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Paharul cinstitei mucenicii l-aţi băut, purtătorilor de Dumnezeu părinţi, chemând cu credinţă numele Domnului.

Stih: ***Sfinte părinte Vasilevs, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cel ce Singur dă morţilor înviere, la rugăciunea ta, Sfinte Vasilevs, a înviat pe cel mort, făcând să strălucească propovăduirea ta.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Vestind că Fiul este întocmai la cinste cu Tatăl, aţi micşorat tirania credinţei în idoli, părinţilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Fericit este poporul care te cunoaşte pe tine, prea curată, Maică a Stăpânului tuturor şi cu dragoste te fericeşte pe tine.

Cântarea a 6-a

Irmos: Jertfi-voi Ţie cu glas...

Stih: ***Sfinţilor părinţi, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu laude să încununăm pe Sfinţii Agatodor şi pe Evghenie, pe marele Vasilevs şi pe înţeleptul Elpidie, cei ce au fost ierarhi şi viteji mucenici.

Stih: ***Sfinţilor părinţi, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Întru cele legiuite ale Duhului fiind crescuţi, prea înţelepţilor, înaintea celor fără-delege aţi pus Legile cele mântuitoare şi i-aţi atras la lumina dreptei credinţe.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Arătatu-v-aţi oi de prin diferite cetăţi, dar păstori ai unui singur popor şi moş-tenitori ai cetăţii celei dumnezeieşti întru care locuiesc mucenicii cei bine plăcuţi lui Dumnezeu.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Umbrele Legii şi pildele profeţilor te-au închipuit de mai înainte pe tine, Fecioară, ceea ce ai avut Naştere de negrăit prin cuvânt, care mântuieşte lumea, prea curată.

Irmosul: Jertfi-voi Ţie cu glas de laudă, Doamne, strigă către Tine Biserica, de sângele demonilor curăţindu-se cu Sângele cel curs prin milostivire din coasta Ta.

Condac, glasul al 2-lea:

Podobie: Cele de sus căutând de tot necazul ne izbăvim, de Dumnezeu Născătoare.

Astăzi este ziua cea purtătoare de lumină a păstorilor care în chip luminat au slujit lui Dumnezeu în Cherson. Şi lăudând prăznuirea voastră ca a unora ce aţi pătimit pentru Hristos, sfinţiţilor mucenici, rugaţi pe Hristos, Păstorul cel mare, ca să ne numere şi pe noi printre oile ce stau de-a dreapta şi să cântăm vouă: bucuraţi-vă, Sfinţiţi părinţi, cei ce v-aţi vărsat sângele vostru pentru Hristos.

Cântarea a 7-a

Irmos: În cuptorul din Babilon, tinerii lui Avraam, fiind aprinşi de dorul dreptei credinţe, mai mult decât de văpaia focului, au strigat: Binecuvântat eşti în Biserica slavei Tale, Doamne.

Stih: ***Sfinte părinte Capiton, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Bucurându-te, ai intrat în cuptor, Sfinte părinte Capiton; dar ai rămas nears, ca şi cei trei tineri şi ai scos din focul cel ce va să fie pe cei necredincioşi, care s-au încredinţat de dumnezeieştile tale minuni.

Stih: ***Sfinte părinte Capiton, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Fără să şovăi şi fără să te înspăimânţi de poruncă, Sfinte părinte Capiton, te-ai îmbrăcat cu sfinţitul veşmânt, purtând pe el cărbunii focului, fericite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Oprit-ai năvala necunoştinţei de Dumnezeu, cu dumnezeieştile tale cuvinte, punând cunoştinţa dreptei credinţe întru toţi cei alunecaţi în adâncul deşertăciunii, lucrătorule de cele dumnezeieşti Sfinte Capiton, insuflate de Dumnezeu.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cuvântul lui Dumnezeu, Cel ce a zidit pe Eva cu mâna, Fecioară, vrând să zidească din nou pe toţi, din pântecele tău se Întrupează, primind început, Cel de un scaun cu Tatăl şi cu Duhul.

Cântarea a 8-a

Irmos: Mâinile întinzându-şi Daniel...

Stih: ***Sfinţilor părinţi, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Prin durerile trupului fiind omorâţi, cuvioşilor părinţi, viaţă fără de moarte aţi pricinuit tuturor celor ce se închinau idolilor celor morţi; şi cei ce s-au mântuit pururea strigă împreună cu voi: Binecuvântaţi, toate lucrurile Domnului, pe Domnul.

Stih: ***Sfinţilor părinţi, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Într-un glas să lăudăm, credincioşilor, pe Sfinţii Evghenie şi pe Agatodor, pe Efrem şi pe Elpidie, împreună cu Eterie, pe Vasilevs şi Capiton, ca pe nişte surpători ai vrăjmaşului şi ierarhi ai lui Hristos, Căruia să strigăm: Binecuvântaţi, toate lucrurile Domnului, pe Domnul!

Stih: ***Sfinţilor părinţi, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Veselit-ai popoare, părinte înţelepte Efrem, cu învăţăturile tale şi acum te-ai mutat către strălucirea cea neînserată, către veselia cea veşnică, primind răsplătirile oboselilor tale şi strigând: Binecuvântaţi, toate lucrurile Domnului, pe Domnul!

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Struguri ai Viţei de viaţă purtătoare fiind acum, prea fericiţilor, izvorâţi vinul tămăduirilor tuturor şi veseliţi inimile tuturor celor ce vă laudă cu credinţă şi strigă: Binecuvântaţi, toate lucrurile Domnului, pe Domnul!

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Dintru tine S-a arătat ca Om, Întrupându-Se, Cel mai presus de fire, Preacurată şi în două firi, cu două lucrări şi cu două voinţe S-a înfăţişat, celor cu care a voit a se arăta asemenea. Căruia strigăm: Binecuvântaţi, toate lucrurile Domnului, pe Domnul!

Irmosul:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Mâinile întinzându-şi Daniel, gurile leilor cele deschise în groapă, le-a închis; şi puterea focului au stins-o, cu fapta cea bună încingându-se, tinerii cei iubitori de dreaptă credinţă, strigând: Binecuvântaţi, toate lucrurile Domnului, pe Domnul.

Cântarea a 9-a

Irmos: Hristos, Piatra cea netăiată...

Stih: ***Sfinţilor părinţi, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Pomenirea Sfinţilor sfinţiţilor mucenici săvârşind, veniţi toţi cu cântări sfinţite să-i cinstim cu mare glas, ca pe cei ce se roagă pentru noi prea înduratului Dumnezeului nostru.

Stih: ***Sfinţilor părinţi, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Târâţi fiind pe pământ de către cei fărădelege, dumnezeieştilor mucenici, v-aţi arătat ca nişte pietre preţioase şi aţi surpat cu puterea lui Dumnezeu zidurile înşelăciunii; pentru aceasta, după vrednicie, vă fericim.

Stih: ***Sfinţilor părinţi, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Astăzi cetatea Chersonului prăznuieşte pomenirea voastră, căci v-aţi arătat turnuri de apărare ale ei, stâlpi dumnezeieşti şi întăriri, păstori şi învăţători şi rugători, de Dumnezeu fericiţilor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Iată acum, cu Ceata îngerilor s-a numărat ceata părinţilor: Evghenie, Efrem şi Capiton, Elpidie, Eterie şi Vasilevs cel strălucit şi cugetătorul de Dumnezeu Agatodor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Fecioara cea de Dumnezeu dăruită, purtând în braţe pe Cel ce poartă toate în palmă, înspăimântându-se, striga, zicând: cum să Te cunosc pe Tine şi Fiu şi Făcător al meu, Cel ce eşti de Necuprins cu mintea?

Irmosul: Hristos, Piatra cea netăiată de mână, cea din capul unghiului, din tine, muntele cel netăiat, S-a tăiat, Fecioară, adunând firile cele osebite. Pentru aceasta, veselindu-ne, pe tine, Născătoare de Dumnezeu, te mărim.

Sedelna, glasul al 3-lea. **Podobie:** De frumuseţea fecioriei tale şi de prea luminată curăţia ta Gavriil mirându-se, a strigat ţie, Născătoare de Dumnezeu: Ce laudă vrednică voi aduce ţie? Sau cum te voi numi pe tine? Nu mă pricep şi mă minunez! Pentru aceasta, precum mi s-a poruncit, strig ţie: Bucură-te, ceea ce eşti plină de har.

Cu mirul ungerii slujind lui Dumnezeu, v-aţi arătat păstori ai poporului celui credincios şi ca nişte mieluşei curaţi junghiindu-vă, v-aţi adus Cuvântului, Păstorului celui mai Mare, celui ce S-a jertfit ca un Miel, mucenicilor prea lăudaţi şi luminătorilor a toată lumea. Pentru aceasta, prăznuim cu dragoste dumnezeiasca voastră pomenire.

Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 3-lea. **Podobie:** De frumuseţea fecioriei tale şi de prea luminată curăţia ta Gavriil mirându-se, a strigat ţie, Născătoare de Dumnezeu: Ce laudă vrednică voi aduce ţie? Sau cum te voi numi pe tine? Nu mă pricep şi mă minunez! Pentru aceasta, precum mi s-a poruncit, strig ţie: Bucură-te, ceea ce eşti plină de har.

Ca o viţă nelucrată, Fecioară, ai odrăslit Strugurele cel prea frumos, Cel ce ne izvorăşte nouă vinul mântuirii, care veseleşte sufletele şi trupurile tuturor. Pentru

aceasta, pe tine, ca pe o pricinuitoare a bunătăţilor, fericindu-te, totdeauna cu îngerul strigăm ţie: Bucură-te, cea plină de dar!

Sedelna Sfintei Cruci şi a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 3-lea. **Podobie:** De frumuseţea fecioriei tale şi de prea luminată curăţia ta Gavriil mirându-se, a strigat ţie, Născătoare de Dumnezeu: Ce laudă vrednică voi aduce ţie? Sau cum te voi numi pe tine? Nu mă pricep şi mă minunez! Pentru aceasta, precum mi s-a poruncit, strig ţie: Bucură-te, ceea ce eşti plină de har.

Moarte de ocară ai răbdat de bunăvoie, prin Răstignire, Îndurate. Şi văzându-Te Ceea ce Te-a născut, Hristoase, cu amar s-a rănit cu ale cărei rugăciuni, pentru milostivirea milei Tale, Unule Preabunule şi Iubitorule de oameni Doamne, milostiveşte-Te şi mântuieşte lumea, Cel ce ai ridicat păcatul lumii.

Acatistul Sfântului sfinţit mucenic Efrem, episcopul Tomisului (7 martie)

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;

Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.

Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Condacul 1

Cu bucurie să cinstim noi, credincioşii, pe înţeleptul ierarh şi mucenic slăvit, pe vlăstarul Ţării Sfinte, cel plin de râvnă şi pe bunul păstor al Bisericii Dobrogei, din inimi curate glăsuind către dânsul: ***Bucură-te, Sfinte ierarh Efrem, mucenice al lui Hristos!***

Icosul 1

Îngerii în ceruri şi credincioşii, pe pământ, laudă nevoinţele tale, Sfinte ierarhe Efrem, prin care te-ai ostenit întru propovăduirea lui Hristos şi ai luminat pe sciţii de la Dunărea de jos, primind moarte de mucenic de la păgâni. Drept aceea, te cinstim şi, cu evalvie, grăim ţie acestea:
Bucură-te, fiu al Cetăţii Sfinte;
Bucură-te, cetăţean al Ierusalimului celui de sus;
Bucură-te, cel închinat lui Dumnezeu din pruncie;
Bucură-te, slujitor curat la altarul Domnului;
Bucură-te, următor al Sfântului Andrei, apostolul întâi-chemat;
Bucură-te, propovăduitor plin de har al Evangheliei;
Bucură-te, luminător al strămoşilor noştri;
Bucură-te, pildă de îndelungă răbdare;
Bucură-te, lucrător al rugăciunii neîncetate;
Bucură-te, făcător de minuni înaintea păgânilor;
Bucură-te, cel ce prin pătimire, ai dobândit fericirea;
Bucură-te, mijlocitor fierbinte pentru păstoriţii tăi;
Bucură-te, Sfinte ierarh Efrem, mucenice al lui Hristos!

Condacul 2

Din părinţi bine credincioşi ai răsărit, fericite şi din pruncie, mai mult decât cu lapte, ai fost hrănit cu învăţătura curată a Evangheliei, prin care ai deprins lucrarea virtuţilor şi dragostea pentru dumnezeieştile slujbe şi rugăciuni, cântând Mântuitorului Hristos: ***Aliluia!***

Icosul 2

Râvnă pentru cele dumnezeieşti ai avut, din pruncie, Sfinte Efrem, că cercetai Sfintele Scripturi în toate zilele, ca pe unele ce aveau putere să te înţelepţească spre mântuire, prin credinţa cea întru Hristos Iisus. Drept aceea, dobândind cuvânt cu putere multă, ai primit de la credincioşi laude ca acestea:
Bucură-te, cel hrănit cu dreapta credinţă;
Bucură-te, cel adăpat din fântâna Scripturilor;
Bucură-te, tânăr iubitor de Biserică;
Bucură-te, cel ce ai agonisit frica de Dumnezeu;
Bucură-te, cel ce prin aceasta, ai pus început înţelepciunii;
Bucură-te, cuminţenie luminată de cerescul har;
Bucură-te, nevinovăţie care aduce îndrăznire în rugăciune;
Bucură-te, fiu duhovnicesc al unor părinţi îmbunătăţiţi;
Bucură-te, cel ce ai făcut ascultare, cu bucurie;
Bucură-te, minte înţeleaptă în trup tineresc;
Bucură-te, cel căruia Hristos ţi-a fost Viaţă şi suflare;
Bucură-te, pom răsădit lângă izvoarele apelor harului;
Bucură-te, Sfinte ierarh Efrem, mucenice al lui Hristos!

Condacul 3

Ca un săvârşitor al virtuţilor şi iubitor al casei lui Dumnezeu, ai fost chemat de tânăr în slujirea Bisericii; pentru aceasta, înţeleptul Zavdas, episcopul Sfintei Cetăţi a Ierusalimului, te-a îndrumat pe treptele preoţiei, ca să aduci lui Dumnezeu jertfa curată a Sfintei Liturghii şi să-I cânţi: ***Aliluia!***

Icosul 3

Harul Duhului Sfânt s-a pogorât asupra ta, prin hirotonie şi ai primit slujirea preoţiei, pentru care cu mai multă dăruire, te osteneai, în nevoinţe şi rugăciuni, aducând Sfânta Jertfă pentru tine însuţi şi pentru păcatele poporului, ale cărui răni sufleteşti le vindecai cu iscusinţă, primind de la el, graiuri ca aceastea:
Bucură-te, candelă a rugăciunii;
Bucură-te, trâmbiţă a propovăduirii;
Bucură-te, doctor al sufletelor;
Bucură-te, leac al inimilor zdrobite;
Bucură-te, nădejde a celor descurajaţi;

Bucură-te, fagure plin de mierea blândeţii;
Bucură-te, livadă înflorită a faptelor bune;
Bucură-te, povăţuitor al pruncilor creştini;
Bucură-te, îndrumător al tinerilor evlavioşi;
Bucură-te, odihnă a celor împovăraţi;
Bucură-te, călăuzitor al păcătoşilor spre pocăinţă;
Bucură-te, alinare a celor cuprinşi de necazuri;
Bucură-te, Sfinte ierarh Efrem, mucenice al lui Hristos!

Condacul 4

Prigoană au ridicat împotriva creştinilor împăraţii romani păgâni, dar tu, fericite Efrem, ca un bun păstor păzeai de lupii cei cumpliţi, turma ta cuvântătoare, întărind-o, prin cuvânt şi prin pilda vieţii tale, ca să cânte neîncetat lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 4

Trecând către Domnul fericitul Zadvas, a fost ales marele Ermon ca urmaş al Sfântului apostol Iacob cel drept, în slujirea de arhipăstor al Ierusalimului. Acesta te-a preţuit pentru vrednicia ta şi te-a povăţuit cu înţelepciune, pregătindu-te pentru o mai înaltă slujire şi grăind ţie unele ca acestea:
Bucură-te, alt Aaron întru slujirea altarului;
Bucură-te, râvnitor pentru credinţă, ca Ilie Tesviteanul;
Bucură-te, cel plin de blândeţea lui David;
Bucură-te, alt Moise în cunoaşterea Legii dumnezeieşti;
Bucură-te, povăţuitor spre pământul făgăduinţei, ca Iosua;
Bucură-te, următor al lui Solomon întru înţelepciune;
Bucură-te, nou Samuel întru ascultare smerită;
Bucură-te, îndemnător la pocăinţă, ca proorocul Natan;
Bucură-te, cel milostiv şi primitor de străini, ca Avraam;
Bucură-te, bărbat al doririlor duhovniceşti, asemenea lui Daniel;
Bucură-te, lucrător al rugăciunii cu lacrimi, ca Ieremia de demult;
Bucură-te, următor al lui Elisei în darul facerii de minuni;
Bucură-te, Sfinte ierarh Efrem, mucenice al lui Hristos!

Condacul 5

Bun lucrător în viaţa duhovnicească a Domnului Hristos ai fost, Sfinte Efrem şi împreună te-ai ostenit la mântuirea sufletelor, cu cei ce erau de aceeaşi râvnă cu tine: Vasilevs cel înţelept, Evghenie cel smerit, Elpidie cel învăţat şi Agator, mult rugătorul, în toate zilele cântând cu aceştia PreaSfintei Treimi: ***Aliluia!***

Icosul 5

Luminat de Duhul Sfânt, marele ierarh Ermon al Sfintei Cetăţi, văzând cum viforul păgânătăţii caută să stingă făclia dreptei credinţe creştine în locurile în care apostolul Andrei L-a binevestit odinioară pe Hristos, te-a trimis pe tine, Sfinte Efrem, alături de cei împreună - lucrători ai tăi, ca să veghezi la propovăduirea Evangheliei, grăind ţie unele ca acestea:

Bucură-te, vestitor al mântuirii;
Bucură-te, împlinitor al voii lui Dumnezeu;
Bucură-te, cetate înălţată pe muntele faptelor bune;
Bucură-te, sare a pământului mult-folositoare;
Bucură-te, lumină a lumii îndelung aşteptată;
Bucură-te, râu al Edenului plin de apele învăţăturilor;
Bucură-te, Tabor al rugăciunii stăruitoare;
Bucură-te, Sinai, loc al întâlnirii cu Făcătorul;
Bucură-te, Iordan curăţitor prin Botez;
Bucură-te, Eleon al înălţării duhovniceşti;
Bucură-te, Sion al neîncetatei Cinzecimi;
Bucură-te, Golgotă pricinuitoare de Înviere;
Bucură-te, Sfinte ierarh Efrem, mucenice al lui Hristos!

Condacul 6

Plecând la apostolica slujire, cu binecuvântarea ierarhului Ermon, întâi-stătătorul tău, fericite Efrem, i-ai lăsat pe Evghenie, pe Elpidie şi pe Agatodor în Helespont, iar tu, împreună cu Vasilevs, te-ai îndreptat spre Herson, plutind cu corabia pe Marea Neagră şi te rugai să se potolească furtuna păgânătăţii, cântând lui Hristos: ***Aliluia!***

Icosul 6

Cu pace ai ajuns la Cetatea Hersonului, Sfinte Efrem, împreună cu fericitul Vasilevs, plângând pentru împuţinarea creştinătăţii şi rugându-te Sfântului apostol Andrei şi Sfântului Clement, romanul, care au propovăduit acolo, să-ţi ajute în ridicarea din nou a Bisericii în acele locuri. Pentru aceasta, te cinstim, zicând:

Bucură-te, următor al apostolului întâi-chemat;
Bucură-te, cel sprijinit de mijlocirile Sfinţilor;
Bucură-te, cel ce şi pe Sfântul Clement l-ai avut pildă;
Bucură-te, cel ce propovăduirea aceluia ai înnoit-o;
Bucură-te, cel ce ai căutat să ridici iarăşi cele 75 de Biserici zidite de el;
Bucură-te, privitor al minunii de la moaştele marelui Clement;
Bucură-te, cel ce ai văzut cum marea se retrăgea la pomenirea lui;
Bucură-te, cel ce ai cinstit Sfintele lui moaşte;

Bucură-te, cel ce ai văzut ancora cu care fusese înecat;
Bucură-te, cel asemenea Sfântului Clement în propovăduire;
Bucură-te, cel ce de la acesta, ajutor ceresc ai primit;
Bucură-te, rugător acum în ceruri împreună cu el;
Bucură-te, Sfinte ierarh Efrem, mucenice al lui Hristos!

Condacul 7

Mult te-ai ostenit, Preasfinţite Efrem, ca să aduci la Hristos, pe păgâni şi să întăreşti în credinţă pe puţinii creştini pe care i-ai găsit în Sciţia mare, făcându-i să cânte PreaSfintei Treimi, cu o gură şi o inimă: ***Aliluia!***

Icosul 7

Văzând că Biserica, din Herson, s-a aşezat în rânduială, l-ai lăsat ca păstor acolo pe Sfântul Vasilevs, iar tu ai plecat la sciţii de lângă Dunăre, ca să întăreşti pe creştinii dintre ei şi să propovăduieşti Evanghelia celor aflaţi în întunericul slujirii la idoli, pentru care auzi de la noi laudele acestea:
Bucură-te, trimis al lui Dumnezeu în Sciţia Mică;
Bucură-te, cel prin care creştinătatea dobrogeană a dăinuit;
Bucură-te, urmaş vrednic al propovăduirii apostolice;
Bucură-te, cel prin care harul preoţiei s-a predat mai departe;
Bucură-te, următor al fericitului episcop Evanghelicus;
Bucură-te, cinstitor al Sfinţilor Epitect şi Astion;
Bucură-te, cel ce ai auzit de la sciţi despre mucenicia lor, cea de curând;
Bucură-te, părinte al altor mucenici;
Bucură-te, născător de mărturisitori;
Bucură-te, pildă de sfinţenie;
Bucură-te, nevoitor în post şi rugăciune;
Bucură-te, oglindă în care se răsfrânge lumina slavei cereşti;
Bucură-te, Sfinte ierarh Efrem, mucenice al lui Hristos!

Condacul 8

În tot ţinutul Dunării de Jos ai cutreierat cetăţile şi satele, întărind pe creştinii prigoniţi şi hirotonind preoţi, întărind, prin minuni, propovăduirea Evangheliei şi cântând lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 8

Mare a fost lucrarea ta, de bună-vestire a lui Hristos, în mijlocul sciţilor, dacilor, grecilor, latinilor, goţilor şi al altor popoare, care locuiau în Dobrogea vremii tale

şi pe mulţi i-ai făcut creştini, prin stăruinţa ta, prin cuvântul cel blând şi prin pilda vieţii tale de sfinţenie, pentru care te lăudăm grăind:
Bucură-te, cinstitor al Tatălui ceresc;
Bucură-te, propovăduitor al Fiului lui Dumnezeu întrupat;
Bucură-te, slujitor plin de Duhul Sfânt;
Bucură-te, lăcaş al PreaSfintei Treimi;
Bucură-te, Evanghelie vie;
Bucură-te, că în tot pământul a ieşit vestirea ta;
Bucură-te, cel ce ai vestit până la marginile lumii, cuvântul tău;
Bucură-te, vultur înalt zburător al vederii duhovniceşti;
Bucură-te, rândunea care vesteşti primăvara harului;
Bucură-te, privighetoare care lauzi cu dulce glas, pe Făcătorul;
Bucură-te, trandafir bine mirositor al nevoinţelor;
Bucură-te, crin împodobit cu veşmântul curăţiei;
Bucură-te, Sfinte ierarh Efrem, mucenice al lui Hristos!

Condacul 9

Asemenea Sfântului Vasilevs în Sciţia mare şi tu, ierarhe Efrem în Dobrogea, ridicai cruci de lemn acolo unde nu se puteau zidi încă Biserici, ca să aminteşti, celor ce le vedeau, de Răstignirea lui Hristos, prin care iubirea lui Dumnezeu s-a arătat tuturor celor ce-I cântă: ***Aliluia!***

Icosul 9

Cu propovăduirea stăruitoare a Evangheliei, ai înmulţit numărul strămoşilor noştri dobrogeni care au crezut în Hristos şi ai chemat la blândeţea şi smerenia Domnului pe barbarii împreună - locuitori, făcând din toţi o singură obşte creştină, care aducea ţie cântări ca acestea:
Bucură-te, următor al Sfinţilor apostoli Andrei şi Filip;
Bucură-te, cel asemenea lor, luminător al sciţilor;
Bucură-te, închinător în Peştera Sfântului Andrei;
Bucură-te, părtaş al harului său dumnezeiesc;
Bucură-te, cel ce ai creştinat neamul Casienilor;
Bucură-te, semănător al cuvintelor Cuvântului;
Bucură-te, harnic lucrător la secerişul Domnului;
Bucură-te, bun ostenitor în via Stăpânului;
Bucură-te, înţelept iconom vrednic de laudă;
Bucură-te, împărţitor de grâu duhovnicesc;
Bucură-te, slugă bună şi credincioasă a lui Iisus;
Bucură-te, cel ce ai alergat fără preget, spre folosul credincioşilor;
Bucură-te, Sfinte ierarh Efrem, mucenice al lui Hristos!

Condacul 10

Cumplită prigoană a ridicat asupra creştinilor păgânul împărat Diocleţian, iar slujitorii săi din Sciţia Mică au căutat să-i înspăimânte pe creştini prin chinuri; însă ei au rămas neclintiţi, la sfatul ierarhului Efrem; unii L-au mărturisit pe Hristos, pătimind până la sânge, iar alţii au trecut la Nord de Dunăre, cântând şi acolo Preasfintei Treimi: ***Aliluia!***

Icosul 10

Păgânii asupritori te căutau pe tine, Sfinte Efrem, socotindu-te vinovat pentru răspândirea credinţei creştine, iar fii tăi duhovniceşti, întăriţi prin cuvintele tale, doreau să te păzească de furia închinătorilor la idoli şi ziceau către tine:
Bucură-te, icoană a vieţii apostolice;
Bucură-te, dreptar al Sfinţilor slujitori;
Bucură-te, chip al evlaviei creştine;
Bucură-te, învăţător al celor neştiutori;
Bucură-te, blând îndreptător al celor păcătoşi;
Bucură-te, sfătuitor al celor nedumeriţi;
Bucură-te, întăritor al celor slabi la suflet;
Bucură-te, mărturisitor, fără teamă, al credinţei;
Bucură-te, propovăduitor plin de dreapta socotinţă;
Bucură-te, îngrijitor al rănilor Bisericii;
Bucură-te, dascăl al unităţii de credinţă şi neam;
Bucură-te, îndemnător al multora către pătimire;
Bucură-te, Sfinte ierarh Efrem, mucenice al lui Hristos!

Condacul 11

Prins fiind de păgâni, Sfinte Efrem, ai îndurat chinuri, dar nu te-ai lepădat de Stăpânul tău, Hristos, ci L-ai vestit şi judecătorilor tăi, încât toţi se minunau de înţelepciunea cuvintelor tale şi de răbdarea ta în pătimiri, că pururea cântai lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 11

După ce prigonitorii au văzut că nu te pot clinti din credinţa în Hristos, te-au osândit la tăierea capului, pentru care te bucurai, sfinte şi îndemnai pe creştini să te pomenească în rugăciuni, iar ei grăiau către tine acestea:
Bucură-te, părinte iubit şi iubitor;
Bucură-te, împreună - locuitor cu sfinţii;
Bucură-te, arhiereu adus, ca ofrandă, marelui Arhiereu;
Bucură-te, jertfitor jertfit Mielului lui Dumnezeu;
Bucură-te, cel ce ai sfinţit pământul Dobrogei;

Bucură-te, cel al cărui sânge s-a făcut râu ce îneacă păgânătatea;
Bucură-te, cel ce ai urmat pătimirilor lui Hristos;
Bucură-te, cel ce mergi înainte în Rai să pregăteşti loc ucenicilor;
Bucură-te, cel ce ai prevestit căderea împăraţilor idolatri;
Bucură-te, cel ce ai iertat pe chinuitorii tăi;
Bucură-te, pildă de iubire a vrăjmaşilor;
Bucură-te, cel ce, ca ultim cuvânt ai adus laudă lui Dumnezeu;
Bucură-te, Sfinte ierarh Efrem, mucenice al lui Hristos!

Condacul 12

Asemenea ţie, Sfinte Efrem, împreună - ostenitorul tău Vasilevs a pătimit în Sciţia mare şi asftel în ceruri v-aţi întâlnit, bucurându-vă de roadele nevoinţelor voastre şi cântând lui Hristos Domnul, cu toţi Sfinţii: ***Aliluia!***

Icosul 12

Următori în propovăduirea lui Hristos în Sciţia mare au fost ucenicii tăi ierusalimiteni: Evghenie, Elpidie şi Agatodor, iar în Dobrogea, Sfinţii Gordian, capadocianul şi Tit care alături de alţi preoţi şi creştini, au primit cununa muceniciei; deci, împreună cu aceştia bucurându-te acum în ceruri, primeşte de la noi laudele acestea:
Bucură-te, luminător al strămbunilor noştri;
Bucură-te, stea pe cerul Bisericii;
Bucură-te, vindecător al sufletelor şi al trupurilor;
Bucură-te, pildă a ierarhilor ortodocşi;
Bucură-te, îndrumătorul preoţilor cucernici;
Bucură-te, chip al monahilor nevoitori;
Bucură-te, sprijinitor al credincioşilor râvnitori;
Bucură-te, ocrotitor al celor ce poartă numele tău;
Bucură-te, cel ce ne ajuţi să ajungem la Ierusalimul cel de sus;
Bucură-te, păzitor ceresc al creştinilor dobrogeni;
Bucură-te, mijlocitor pentru cei ce te cinstesc;
Bucură-te, rugător pentru mântuirea noastră;
Bucură-te, Sfinte ierarh Efrem, mucenice al lui Hristos!

Condacul 13 (de 3 ori)

O, Sfinţite mucenice Efrem, păstor duhovnicesc al Dobrogei roagă-te stăruitor lui Hristos, Dumnezeul nostru să ne dăruiască iertare de păcate şi bună sporire în lucrarea poruncilor Sale, ca să fim şi noi aflaţi vrednici de cerească Împărăţie şi să cântăm în veşnicie PreaSfintei Treimi: ***Aliluia!***

Se zice iarăşi:

Icosul 1

Îngerii în ceruri şi credincioşii, pe pământ, laudă nevoinţele tale, Sfinte ierarhe Efrem, prin care te-ai ostenit întru propovăduirea lui Hristos şi ai luminat pe sciţii de la Dunărea de jos, primind moarte de mucenic de la păgâni. Drept aceea, te cinstim şi cu evalvie, grăim ţie acestea:
Bucură-te, fiu al Cetăţii Sfinte;
Bucură-te, cetăţean al Ierusalimului celui de sus;
Bucură-te, cel închinat lui Dumnezeu din pruncie;
Bucură-te, slujitor curat la altarul Domnului;
Bucură-te, următor al Sfântului Andrei, apostolul întâi-chemat;
Bucură-te, propovăduitor plin de har, al Evangheliei;
Bucură-te, luminător al strămoşilor noştri;
Bucură-te, pildă de îndelungă răbdare;
Bucură-te, lucrător al rugăciunii neîncetate;
Bucură-te, făcător de minuni înaintea păgânilor;
Bucură-te, cel ce prin pătimire, ai dobândit fericirea;
Bucură-te, mijlocitor fierbinte pentru păstoriţii tăi;
Bucură-te, Sfinte ierarh Efrem, mucenice al lui Hristos!

şi **Condacul 1**

Cu bucurie să cinstim noi, credincioşii pe înţeleptul ierarh şi mucenic slăvit, pe vlăstarul Ţării Sfinte, cel plin de râvnă şi pe bunul păstor al Bisericii Dobrogei, din inimi curate glăsuind către dânsul: ***Bucură-te, Sfinte ierarh Efrem, mucenice al lui Hristos!***

Se spune apoi această:

Rugăciune

Sfinte ierarhe Efrem, primeşte această puţină rugăciune de la noi, nevrednicii, care venim către tine, ca la un grabnic ajutător şi bun ocrotitor, cinstind sfânta ta icoană. Vezi durerile noastre, vezi sărăcia şi neputinţa noastră, vezi rănile sufletelor şi ale trupurilor noastre. Ia aminte la suspinele noastre şi nu ne trece cu vederea pe noi, păcătoşii, ci alină suferinţa celor aflaţi în dureri sufleteşti sau trupeşti.

Ca unul ce ai binevestit Evanghelia mântuirii strămoşilor noştri din Dobrogea, te rugăm să întăreşti în dreapta credinţă pe toţi ortodocşii creştini şi să aduci, în staulul Bisericii, pe cei rătăciţi. Fii mijlocitorul nostru către Mântuitorul Hristos,

cel ce n-a trecut cu vederea rugăciunile tale şi vieţuirea ta cea jerfelnică, ci te-a primit ca pe un vrednic slujitor şi mucenic al Său. Cere-I să ne dăruiască iertare de greşeli şi îndreptare vieţii, ca să mărturisim, de acum înainte dreapta credinţă prin cuvânt şi prin lucrare, să umblăm şi noi întru săvârşirea virtuţilor şi a faptelor bune şi să fim găsiţi vrednici de partea cea de-a dreapta în ziua Judecăţii, bucurându-ne, împreună cu tine, în Ierusalimul cel ceresc şi lăudând pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, în vecii vecilor, Amin.

Apoi: ***Cuvine-se, cu adevărat, să te fericim pe tine, Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită și prea nevinovată și Maica Dumnezeului nostru. Ceea ce ești mai cinstită decât Heruvimii și mai mărită, fără de asemănare, decât Serafimii, care, fără stricăciune, pe Dumnezeu-Cuvântul ai născut, pe tine cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărim.***

Şi apoi se face Otpustul: Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, pentru rugăciunile prea curatei Maicii Tale, ale Sfântului sfinţit mucenic Efrem, episcopul Tomisului şi ale tuturor Sfinţilor, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Sursa:
https://acoperamantulmaiciidomnului.wordpress.com/2021/01/21/acatistul-sfantului-sfintit-mucenic-efrem-episcopul-tomislui-7-martie/

https://chirho88888888.wordpress.com/2021/02/22/acatistul-sfantului-sfintit-mucenic-efrem-episcopul-tomisului/

Imnografie

Condacul Sfinţilor sfinţiţi mucenici Efrem episcopul Tomisului, Vasilevs, Evghenie, Agatodor, Capiton, Elpidie şi Eterie şi al celor împreună cu dânşii, episcopii din Cherson: Astăzi este ziua cea purtătoare de lumină a păstorilor care în chip luminat au slujit lui Dumnezeu în Cherson. Şi lăudând prăznuirea voastră ca a unora ce aţi pătimit pentru Hristos, sfinţiţilor mucenici, rugaţi pe Hristos, Păstorul cel Mare, ca să ne numere şi pe noi printre oile ce stau de-a dreapta şi să cântăm vouă: bucuraţi-vă, Sfinţiţi părinţi, cei ce v-aţi vărsat sângele vostru pentru Hristos.

Troparul Sfinţilor sfinţiţi mucenici Efrem episcopul Tomisului, Vasilevs, Evghenie, Agatodor, Capiton, Elpidie şi Eterie şi al celor împreună cu dânşii, episcopii din Cherson: Dumnezeul părinţilor noştri care faci pururea cu noi după blândeţile Tale, nu îndepărta mila Ta de la noi; ci, pentru rugăciunile lor, în pace îndreptează viaţa noastră.

Troparul Sfântului sfinţit mucenic Efrem, episcopul Tomisului (glasul al 4-lea): Și părtaș obiceiurilor și următor scaunelor apostolilor fiind, lucrare ai aflat de Dumnezeu insuflate, spre suirea privirii la cele înalte. Pentru aceasta, Cuvântul Adevărului drept învățând și cu credință răbdând până la sânge, Sfințite mucenice Efrem, roagă-te lui Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

Condacul Sfântului sfinţit mucenic Efrem, episcopul Tomisului (glasul al 4-lea): Între preoți, cu bună credință viețuind și calea muceniciei săvârșind, slujbele idolești le-ai stins, ajutător făcându-te turmei tale, de Dumnezeu înțelepțite. Pentru aceasta, pe tine cinstindu-te, cu taină strigăm ție: Din nevoi mântuiește-ne pe noi, cu rugăciunile tale, pururea mărite!

Vieţile Sfinţilor - Pătimirea Sfinţilor sfinţiţi mucenici Efrem, Vasile, Evghenie, Elpidie, Agatodor, Eterie şи Capiton

Cuvant Ortodox - Sfinţii sfinţiţi mucenici Efrem, Vasile, Evghenie, Elpidie, Agtodor, Eterie şi Capiton - 7 martie:
https://www.youtube.com/watch?v=LptKFWqAL1Y

***

În anul al şaisprezecelea al împărăţiei lui Diocleţian, prea sfinţitul Patriarh al Ierusalimului, Efrem, a trimis mulţi episcopi în diferite ţări ca să vestească apostoleşte cuvântul lui Dumnezeu şi să propovăduiască pe Hristos. Dintre aceia, doi episcopi, Efrem şi Vasile, au mers în ţara Tavroschitiei şi, ieşind în cetatea Cherson, s-au ostenit amândoi, propovăduind pe adevăratul Dumnezeu, la acel popor fără Dumnezeu, luminând pe cei întunecaţi cu întunericul închinării la idoli elineşti.

După aceea Sfântul Efrem, lăsând pe chersoneni în grija Sfântului Vasile, a mers la sciţii care locuiau pe lângă Dunăre şi acolo, propovăduind, pe mulţi i-a întors la Hristos.

Iar după destule dureri şi osteneli ce a suferit în bunăvestirea lui Hristos, i s-a tăiat capul cu sabia, în ziua a şaptea a lunii martie.

Iar Sfântul Vasile, văzând în Herson rătăcirea necredinciosului popor şi calea cea dreaptă a mântuirii arătând-o lor, a pornit cu mânie pe popor; şi, prinzându-l acei păgâni, l-au bătut fără milă şi l-au izgonit din cetate. Apoi el, ducându-se într-un munte, şedea într-o peşteră; iar depărtarea acelui munte de cetatea Herson era ca la o sută de stadii şi se numea Partenon, adică fecioresc; deoarece într-acel munte a fost o capişte de idoli a unei fecioare, zeiţă elinească.

Într-acel munte şezând, Sfântul Vasile se bucura cu duhul că s-a învrednicit pentru Hristos a suferi răni şi izgonire, însă se mâhnea şi se tânguia pentru pierderea sufletelor omeneşti celor înşelate de diavol şi, pentru întoarcerea lor, se ruga lui Dumnezeu cu lacrimi.

***

Nu după mult timp, oarecărui boier hersonean i-a murit singurul copil pe care-l avea şi l-a îngropat afară din cetate; iar părinţii lui cu multă jale şedeau lângă mormânt trişti şi plângând. Sosind noaptea, iar ei neplecând încă de la mormântul fiului lor, li s-a arătat în vis fiul lor care murise, zicându-le: "Pentru ce plângeţi şi vă tânguiţi de moartea mea? Nu puteţi să mă luaţi de aici viu, că zeii noştri nu pot să mă învie, fiind idoli neînsufleţiţi, învăţându-se de diavol spre amăgirea şi pierderea oamenilor. Dar de voiţi să mă aveţi viu, rugaţi pe omul acela străin pe care bătându-l l-aţi izgonit, ca să se roage pentru mine la Dumnezeul lui, şi să credeţi în Acel Dumnezeu, pe care el Îl propovăduieşte. Căci Acela este adevăratul Dumnezeu, Care are stăpânire peste cei vii şi peste cei morţi, puternic ca să mă scoale din morţi, cu rugăciunile acelui bărbat care de voi este mâhnit".

Deşteptându-se din somn acei părinţi, şi-au spus unul altuia vedenia lor şi, văzând-o potrivită, foarte s-au mirat şi s-au veselit; apoi, îndată alergând în cetate, au spus vecinilor şi prietenilor lor.

După ce s-a făcut ziuă, îndată cercetară pe omul lui Dumnezeu pretutindeni şi l-au aflat în peştera cea mai sus pomenită.

Boierul acela cu casnicii săi mergând la el, au căzut la sfintele lui picioare, rugându-l să învie pe fiul lor.

Iar Sfântul se lepăda, zicând: "Cum pot eu să fac aceasta, fiind om păcătos? Dar de veţi crede în Dumnezeul Cel propovăduit de mine, apoi veţi câştiga ceea ce cereţi; că Acela este singur puternic a învia morţi din mormânt".

Iar ei au zis: "Dacă vom avea pe fiul nostru viu, apoi toate cele ce vei voi şi vei porunci, repede le vom face".

Iar omul lui Dumnezeu, Vasile, sculându-se, a mers împreună cu dânşii la mormânt şi, după ce a prăvălit piatra de pe mormânt, a intrat înăuntru. Apoi, făcând semnul Crucii spre cel mort, s-a rugat lui Dumnezeu. După aceea luând apă şi sfinţind-o, a turnat peste cel mort, chemând pe Preasfânta Treime în chipul Sfântului Botez.

Atunci îndată a înviat mortul şi a grăit, slăvind pe Dumnezeu, şi a cuprins spaimă mare pe toţi cei ce erau acolo şi bucurie negrăită celor ce-l născuseră. Şi cădeau la picioarele arhiereului, numindu-l mare, iar pe Dumnezeul Cel propovăduit de dânsul mărturisindu-L că este adevărat şi atotputernic. Apoi, luând pe arhiereul lui Dumnezeu, pe Sfântul Vasile, l-au dus în cetate cu mare cinste şi s-a botezat boierul acela împreună cu toată casa sa, crezând în Hristos. Deci mulţi din popor văzând acea minune, s-au unit cu cei credincioşi şi creştea Biserica lui Hristos în Herson; iar capiştele cele necurate elineşti se împuţinau cu încetul.

Diavolul, văzând aceasta, a intrat în inima iudeilor celor ce locuiau în Herson. Aceia au îndemnat pe elini ca să se scoale asupra creştinilor, iar mai vârtos asupra Sfântului Vasile, mai marele lor, ca să-l ucidă. Căci ziceau astfel: "Se va risipi cu înlesnire creştinătatea, dacă se va ucide dascălul lor".

Deci s-a adunat nenumărată mulţime de păgâni înarmaţi, şi au năvălit fără de veste cu zgomot asupra arhiereului lui Dumnezeu şi, trăgându-l afară din casa lui, i-au legat picioarele şi l-au târât pe uliţele cetăţii, călcându-l cu picioarele şi ucigându-l cu pietre. Târându-l la locul unde creştinii puseseră un stâlp şi o cruce, acolo arhiereul lui Dumnezeu, Vasile, şi-a dat sfântul său suflet în mâinile lui Dumnezeu, sfârşindu-se mucenicește, în a şaptea zi a lunii martie, în care şi Sfântul Efrem a fost tăiat de sciţi cu sabia.

Iar trupul Sfântului Vasile l-au târât afară de porţile cetăţii şi l-au aruncat spre mâncarea câinilor şi a păsărilor, unde zăcu multe zile fără îngropare. Însă, prin grija lui Dumnezeu, era nevătămat, căci noaptea se arăta deasupra acestui mucenicesc trup o stea prea luminoasă şi un lup, şezând aproape, îl păzea de câini; iar ziua zbura un vultur pe deasupra trupului, nelăsând să se apropie păsările cele mâncătoare de trupuri, până ce creştinii, furându-l noaptea, l-au îngropat cu cinste.

După uciderea Sfântului episcop Vasile, unul din ucenicii lui, înnoptând cu corabia în latura Helespontului, a aflat acolo trei episcopi, ostenindu-se întru bunavestire a lui Hristos: pe Evghenie, Elpidie şi Agatodor. Aceia, împreună cu Sfinţii Efrem şi

Vasile, fuseseră trimişi la propovăduire de preasfinţitul Ermon, patriarhul Ierusalimului. Pe aceia ucenicul aflându-i acolo, le-a spus despre sfârşitul Sfântului Vasile; iar ei auzind, au prea mărit pe Dumnezeu, Cel ce a încununat cu mucenicească cunună pe plăcutul Său. După aceea sfătuindu-se, s-au suit într-o corabie şi au plutit la cetatea Hersonului, voind să urmeze Sfântului Vasile. Şi, propovăduind în Herson pe Hristos Dumnezeu, se adăuga în toate părţile numărul credincioşilor.

Însă precum a înarmat diavolul asupra Sfântului Vasile pe iudei şi pe elini, tot astfel i-a înarmat şi asupra lor. Că, adunându-se mulţimea lor, au prins pe sfinţii episcopi şi i-au târât legaţi pe cale, bătându-i cu lemne şi cu pietre, până ce sfinţii mucenici şi-au dat cinstitele lor suflete în mâinile Domnului. Iar trupurile lor le-au tras afară din cetate pe poarta prin care s-a obişnuit a scoate la îngropare pe cei morţi; şi le-au aruncat afară neîngropate, spre mâncarea câinilor şi a păsărilor. Însă creştinii, luându-le în taină, le-au dat cinstitei îngropări.

Deci sfinţii trei episcopi: Evghenie, Elpidie şi Agatodor, au pătimit după un an de la uciderea Sfântului Vasile, în aceeaşi zi, adică la şapte martie.

După câţiva ani a fost trimis la Herson episcopul Eterie de către patriarhul Ierusalimului, în zilele marelui Constantin, care începuse a veni la credinţă. Văzând Sfântul Eterie în Herson cumplita necredinţă a poporului, care nu îngăduia cât de puţin pe creştini în cetate, s-a dus la Constantinopol, la împăratul Constantin şi s-a jeluit asupra necuratului popor din Herson care strâmtora pe creştini. Iar împăratul a dat poruncă să locuiască creştinii în Herson în linişte şi să facă adunările lor, spre lauda lui Dumnezeu, fără nici o opreală, iar toţi cei ce li se vor împotrivi să se izgonească afară din cetate. Cu această poruncă împărătească, Sfântul Eterie întorcându-se în Herson, a veselit foarte mult turma lui Hristos, iar necredincioşii s-au mâhnit şi s-au tulburat.

Zidind episcopul în cetate o biserică creştinească şi toate bine întocmindu-le, iarăşi s-a dus la împărat ca să-i dea mulţumire pentru acea facere de bine. Iar când se întorcea, a căzut în boală şi, ajungând cu corabia la ostrovul Aas, a sosit sfârşitul vieţii sale celei vremelnice şi începutul celei veşnice. Acolo îngropându-l, credincioşii au pus deasupra mormântului său o cruce; şi au crescut copaci înalţi, care arătau de departe mormântul sfântului. Sfârşitul Sfântului Eterie a fost în şapte zile ale lunii martie, în care s-au săvârşit şi cei mai dinainte episcopi.

Înştiinţându-se creştinii despre Sfântul Eterie, au plâns mult după dânsul, apoi au trimis la împăratul Constantin, înştiinţându-l despre sfârşitul episcopului lor şi au cerut altul în locul aceluia.

Apoi s-a trimis în locul lui Eterie, fericitul Capiton, episcopul Bisericii din Herson, şi s-a primit de credincioşi cu bucurie. După aceea, adunându-se mulţimea poporului necredincios şi apropiindu-se acel episcop nou, cerea de la dânsul semne, ca să-şi adeverească credinţa cu minune că este dreaptă, ca astfel şi ei să poată a se încredinţa. Deci ziceau astfel: "Să se aprindă un cuptor mare de foc şi să intre în el episcopul creştin. Şi de nu va arde, ci va fi viu, apoi cu toţii ne vom boteza!"

Sfântul Capiton, nădăjduind spre Dumnezeu, s-a învoit cu sfatul lor şi a poruncit ca să se facă un cuptor mare, anume pentru aceasta pregătit. Aprinzându-se cuptorul foarte tare, sfântul episcop - pe când tot poporul privea la el - şi-a pus omoforul şi se ruga lui Dumnezeu cu umilinţă ca să-şi arate puterea Sa cea dumnezeiască, precum altădată în cuptorul Babilonului, pentru încredinţarea poporului necredincios. După multă rugăciune, diaconul a strigat cu mare glas: "Să luăm aminte!" Atunci arhiereul a intrat în cuptor şi a stat în văpaia aceea un ceas, rugându-se cu mâinile întinse spre cer, dar n-a primit nici o vătămare din acea văpaie mare de foc.

Apoi, luând cărbuni aprinşi în felonul său, a ieşit la popor fără de nici o vătămare, şi toţi erau cuprinşi de mare mirare şi de frică, privind la acea slăvită minune - căci focul nu se atinsese nici de veşmintele lui, ba încă şi felonul plin de cărbuni aprinşi nu se aprinsese - şi cu mare glas şi cu o gură au strigat: "Unul este Dumnezeu, Dumnezeul creştinilor, Cel mare şi tare, Care a păzit pe robul Său nears în cuptor".

Atunci toată cetatea Herson şi ţara aceea au primit credinţa creştină, prin acea minune slăvită fiind încredinţaţi. Şi s-a vestit acea minune marelui Constantin, cum şi la întâiul Sinod a toată lumea din Niceea, adică a celor 318 Sfinţi Părinţi; şi toţi prea mărind pe Dumnezeu, se minunau de credinţa cea mare şi de îndrăzneala către Dumnezeu a Sfântului episcop Capiton.

Iar după câţiva ani, Sfântul Capiton, plecând cu corabia din Herson la Constantinopol s-a ridicat o furtună mare şi corabia a fost aruncată de valuri spre gura râului Nipru. Acolo se aflau nişte oameni necredincioşi şi fără de Dumnezeu, şi, scoţând pe toţi câţi se aflau în corabie şi toate jefuindu-le, numai pe singur arhiereul lui Dumnezeu, Capiton, l-au înecat în apă.

Aşa s-a sfârşit mucenicește, în douăzeci şi una de zile ale lunii decembrie; însă pomenirea lui este numărată cu cei dinainte arhierei din Herson care au pătimit în

ziua a şaptea a lunii martie; deoarece şi sfântul lui suflet este împreunat cu ale celor din ceruri.

Toţi aceşti şapte arhierei ai lui Dumnezeu, episcopi ai Hersonului, stau ca şapte îngeri înaintea Preasfintei Treimi: a Tatălui, a Fiului şi a Sfântului Duh, Unul Dumnezeu, slăvindu-L împreună cu toţi sfinţii, în veci. Amin.

Pomenirea cuviosului Emilian, monahul

În cetatea Roma era un om anume Victorin, care din tinereţe îşi petrecuse viaţa în multe păcate. Acela mai pe urmă, spre bătrâneţe, şi-a venit în simţire şi, aducându-şi aminte de păcatele sale, se cutremura de judecata lui Dumnezeu. Deci, intrând într-una din sfintele mănăstiri şi rugând pe egumen ca să-l primească, s-a lepădat de toate lucrurile lumii şi s-a făcut monah, luând numele de Emilian. Apoi s-a deprins la toată supunerea şi ascultarea, păzind porunca ce i se dăduse şi îşi ostenea trupul ziua şi noaptea. Şi având neîncetată pomenire de moarte în sufletul său, se pregătea totdeauna pentru înfricoşata lui Dumnezeu judecată, ce va răspunde pentru păcatele sale în ziua răsplătirii, având de-a pururea în minte frica veşnicelor munci ale gheenei.

Cu o frică ca aceasta şi-a obosit şi şi-a uscat trupul, încât toţi fraţii, care erau întru dragostea lui Dumnezeu în mănăstire, s-au mirat de atâta smerenie şi osteneală. Toţi se sârguiau să-i urmeze vieţii lui şi să câştige nevoinţele lui în ascultări, că doar şi-ar curăţi şi ei păcatele prin multă pocăinţă şi osteneală, căci îl vedeau în toate zilele flămânzind, însetând şi muncindu-şi trupul; se foloseau foarte mult.

Mănăstirea aceea era făcută pe un munte înalt care avea de o parte o peşteră. Şi avea obicei, tăinuit de toţi, fericitul Emilian a ieşi târziu seara din mănăstire la peştera aceea şi acolo se ruga cu lacrimi, până la cântarea Utreniei.

După câtva timp a simţit egumenul pe Emilian ieşind noaptea târziu din mănăstire. Şi neştiind ce face fratele acela afară din mănăstire, şi-a lăsat chilia şi a plecat în taină pe urma lui. Văzându-l intrând în peşteră, a stat lângă dânsa, vrând să aştepte până ce va ieşi, ca să-l întrebe care este pricina de intră noaptea în peştera aceea. Dar după puţin timp o lumină cerească, mai puternică decât razele soarelui, a strălucit în muntele acela. Şi a văzut egumenul pe cuviosul Emilian stând în peşteră, având mâinile întinse în sus şi rugându-se lui Dumnezeu. Apoi lumina aceea cerească se pogora peste capul fericitului.

Văzând egumenul acea lumină, s-a înspăimântat şi l-a cuprins frica. Deci întorcându-se, a fugit la mănăstire tremurând, abia putând fugi cu picioarele, de spaima cea mare. Sosind el la porţile mănăstirii, a auzit un glas din cer, zicând: "Emiliane, iartă-ţi-se ţie păcatele tale!" Mai mult înspăimântându-se, egumenul a intrat în chilia sa şi tăcea, aşteptând lumina zilei.

Iar după cântarea Utreniei, vrând egumenul să folosească pe fraţi, a întrebat înaintea tuturor pe cuviosul Emilian: "Unde ai fost, frate, în noaptea asta?"

Iar cuviosul închinându-se egumenului, a răspuns: "M-am odihnit în mănăstire cu fraţii toată noaptea".

Apoi fiind văzut de egumenul şi silindu-l să nu tăinuiască mila lui Dumnezeu cea arătată păcătoşilor celor ce cu adevărat se pocăiesc, a spus, chiar nevrând, taina aceea la toţi fraţii, cum adică s-a pogorât peste dânsul lumina şi glasul din cer, de la scaunul milostivirii.

Atunci a început egumenul a grăi către fraţi: *"Ascultaţi, dragii mei fraţi, ar fi putut Dumnezeu Cel Atotputernic să ierte în taină păcatele acestui frate. Dar pentru noi a trimis în chipul luminii mila Sa, cu glas, deşteptând ale noastre inimi spre pocăinţă, ca să ştim şi să ne minunăm de mila şi de iubirea de oameni a Făcătorului nostru, cum că nu este departe de cei ce se pocăiesc cu adevărat".*

După o vestire ca aceasta pentru iertare de greşelile sale, cuviosul Emilian săvârşind cealaltă vreme a vieţii sale întru bucurie sufletească, s-a dus spre lumina cea neapropiată, ca să audă glasul bucuriei şi al veseliei celor ce dănţuiesc la cer, în locaşurile drepţilor, în veci. Amin.

Pomenirea cuviosului Pavel cel simplu

Cel între sfinţi părintele nostru Pavel, numit şi cel simplu, era plugar, un om cu totul de rând, dar lipsit de răutate şi de prefăcătorie, ca nimeni altul. Avea însă o soţie înrăutăţită şi desfrânată, fără ca el să ştie lucrul acesta multă vreme.

Într-una din zile, venind el de la ţarină pe neaşteptate, în afară de vremea obişnuită, aşa cum se întâmplă câteodată, a găsit pe femeia lui necinstindu-i casa cu un bărbat străin.

Atunci zâmbind plin de blândeţe le-a zis: *Bine, bine, nu-mi pasă de ce faceţi, martor iau pe Iisus Hristos; de acum înainte nu vreau să o mai văd înaintea ochilor; a ta să fie şi ea şi copiii ei, iar eu mă voi duce şi mă voi face monah.*

Şi îndată lăsând toate şi bine rânduindu-le, a plecat la fericitul Antonie şi, bătând la uşa acestuia, fericitul Antonie a ieşit şi i-a zis: "Cine eşti, frate, şi ce cauţi aici?"

Iar el i-a răspuns: *"Sunt un străin şi am venit la tine să mă fac monah"*.

Iar sfântul i-a zis: "Bătrân fiind de şaizeci de ani, nu poţi să te faci monah şi nici să înduri necazurile şi strâmtorarea pustiului. Mai degrabă du-te la chinovie; acolo ai să găseşti din destul cele necesare trupului şi vei putea petrece fără prea multă oboseală cu cei de acolo. Căci fraţii vor ajuta neputinţa ta, fiindcă eu stau singur şi mănânc doar la cinci zile odată şi atunci chiar rămânând mai mult flămând".

Dar Pavel nu suferea să audă acestea de la bătrân, ci se sârguia să rămână împreună cu el. Şi sfântul, neputând să-l alunge, închizând uşa colibei, l-a lăsat afară timp de trei zile, neieşind ca să-l vadă. Iar Pavel a rămas flămând şi nu s-a depărtat. În ziua a patra însă sfântul având trebuinţă neapărată să iasă afară, deschizând uşa şi găsindu-l pe Pavel lângă uşa colibei, i-a zis: "Du-te, bătrâne, de aici, nu mă sili, căci nu poţi să rămâi împreună cu mine!"

Dar Pavel i-a răspuns: *"Îmi este cu neputinţă să mă duc într-altă parte".*

Atunci sfântul văzându-l că nu are nici traistă, nici pâine, nici apă, nici vreun lucru oarecare, i-a zis: "Dacă vei da dovadă de ascultare şi vei împlini fără lenevire şi fără murmur cele ce vei auzi de la mine, vei putea şi aici să te mântuieşti; dar dacă nu vei face acestea, pentru ce atunci te mai oboseşti şi nu te întorci acolo de unde ai venit?"

Iar Pavel răspunzând a zis: *"Toate câte îmi vei spune, cu râvnă le voi face".*

Şi sfântul i-a zis: "Ridică-te deci şi te roagă până mă voi duce înăuntru ca să-ţi aduc de lucru". Sfântul Antonie, intrând în peşteră, îl urmărea printr-o mică fereastruică; şi Pavel a stat nemişcat la rugăciune o săptămână întreagă, fiind ars de arşiţa soarelui.

După aceasta Sfântul Antonie, ieşind afară şi luând ramuri de finic, i-a zis: "Ia şi împleteşte din ramurile acestea aşa cum mă vezi că împletesc eu".

Şi bătrânul a împletit până la al nouălea ceas un şirag de cincisprezece stânjeni, cu multă osteneală. Dar sfântul i-a zis: "Rău ai împletit! Desfă ce-ai împletit şi împleteşte din nou". Şi Pavel a stat nemâncat timp de şapte zile.

Sfântul Antonie făcea acestea pentru ca Pavel să se nemulţumească şi să plece de acolo. Dar Pavel, despletind şiragul cu îndelungă-răbdare şi cu osârdie şi împletindu-l din nou cu multă luare aminte, fără să cârtească şi fără să se tulbure, a uimit pe sfânt. Pentru aceasta, către apusul soarelui atins fiind de purtarea lui Pavel, i-a zis: "Bătrânule, vrei să mâncăm o bucată de pâine?"

Iar Pavel a răspuns: *"Cum crezi, părinte!"* Şi lucrul acesta l-a înmuiat iarăşi pe sfântul.
Deci, punând masa, a aşezat pe ea patru bucăţi de pâine, de câte şase uncii fiecare (aproape 200 g) şi a înmuiat pentru dânsul una, iar pentru bătrân trei. Şi Sfântul Antonie începând un psalm, ca şi întru aceasta să-l încerce pe Pavel, l-a cântat

repetându-l de două ori. Iar Pavel cu mai multă osârdie se ruga împreună cu sfântul.

Apoi sfântul i-a zis lui Pavel: "Stai la masă şi ia aminte să nu te atingi de cele puse înainte". Şi îndeplinind şi această poruncă, sfântul i-a zis: "Acum ridică-te, fă-ţi rugăciunea şi culcă-te". Iar acela neatingându-se câtuşi de puţin de hrană, a făcut ceea ce i s-a poruncit.

Către miezul nopţii Sfântul Antonie, ridicându-se pentru rugăciune, a sculat şi pe Pavel şi a prelungit rugăciunea până la ceasul al nouălea din zi.

Când s-a făcut seară, Sfântul Antonie luându-şi înainte o bucată de pâine, de alta nu s-a mai atins. Iar Pavel, mâncând încet mai avea încă din pâinea din care mânca. După ce a mâncat toată bucata de pâine, Antonie i-a zis: "Bătrânule, mai mănâncă şi altă bucată de pâine".

Dar Pavel i-a răspuns: *"Dacă vei mânca şi tu, atunci şi eu voi mânca".*

Sfântul Antonie a zis: "Mie îmi este de ajuns pentru că eu sunt monah".

Dar Pavel a zis: "Pentru că şi eu vreau să ajung monah, îmi este de ajuns şi mie". Şi ridicându-se au început să cânte. Iar după ce au dormit puţin, sculându-se, au început din nou să cânte.

Când s-a făcut ziuă, l-a trimis să umble în pustiu şi să se întoarcă abia după trei zile. După ce a făcut şi aceasta, venind nişte fraţi la Sfântul Antonie, Pavel căuta să vadă ce trebuie să facă. Şi sfântul i-a zis: "Slujeşte pe fraţi în tăcere şi să nu guşti nimic, până ce vor pleca". Şi au trecut zile fără ca Pavel să guste ceva. Iar fraţii îl întrebau: "Pentru ce nu vorbeşti?" Şi, pentru că el nu răspundea, sfântul i-a zis: "Vorbeşte fraţilor!", şi a început să vorbească.

Într-una din zile aducând cineva sfântului un ulcior cu miere, Sfântul Antonie a vărsat mierea pe pământ. După ce a făcut aceasta, sfântul a zis lui Pavel: "Adună mierea strop cu strop şi vezi ca nu cumva ceva din ea să rămână fără să poată fi folosită". Şi făcând aceasta nu s-a tulburat şi nu s-a schimbat câtuşi de puţin.

Odată i-a poruncit să scoată apă şi toată ziua să o verse fără de folos. Şi altădată, iarăşi, desfăcându-i îmbrăcămintea, i-a poruncit să şi-o coasă cu îngrijire la loc.

Când sfântul l-a văzut că săvârşeşte fără şovăială, fără murmur şi fără să fie împiedicat de ceva tot ceea ce-i porunceşte, i-a zis: "Uite, frate, dacă poţi să faci în fiecare zi aşa, atunci să rămâi cu mine; iar dacă nu, du-te de unde ai venit!"

Şi Pavel a zis lui: *"Dacă mai ai şi altele să-mi arăţi, nu ştiu dacă le voi putea face, dar toate cele pe care le-am văzut până acum, pe toate cu uşurinţă le fac".*

O astfel şi atât de mare ascultare şi umilinţă a dobândit fericitul Pavel, încât a primit har împotriva demonilor ca să-i alunge pe dânşii. Iar marele Antonie, încredinţându-se despre el, l-a ţinut cu sine o vreme oarecare. Apoi, făcându-i o chilie, l-a aşezat în ea, ca să cunoască toate vicleşugurile demonilor şi să se lupte acolo, zicându-i: "Iată, te-ai făcut monah. Rămâi singur şi primeşte încercarea demonilor".

Deci, locuind Pavel astfel un an, s-a învrednicit de har asupra demonilor şi a bolilor.

Odată i se aduse lui Antonie un om care era stăpânit de o căpetenie de demoni, care hulea pe Dumnezeu. Luând seamă la el, Antonie spuse celor ce l-au adus: "Nu este lucrul acesta al meu, căci nu m-am învrednicit încă de darul izgonirii demonilor, ci acest lucru este al lui Pavel".

Plecând Antonie la Pavel cu cei ce veniseră la el, zise aceluia: "Ava Pavel, scoate demonul din acest om, ca să se întoarcă sănătos la ale sale". Lăsându-l Antonie, a plecat la chilia lui. Atunci bătrânul, urcându-se pe o piatră, s-a rugat multă vreme cu mâinile înălţate la cer, zicând: *"Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, pentru rugăciunile Sfântului Antonie, izgoneşte diavolul din acest om!"* Neieşind demonul din om, fiind una din căpeteniile iadului, Sfântul Pavel s-a rugat iarăşi multă vreme în arşiţa soarelui, zicând: *"Doamne, nu voi coborî de pe piatra aceasta, nici apă nu voi bea, până nu vei scoate demonul acesta din zidirea Ta!"* Şi înainte de a sfârşi cuviosul această rugăciune, diavolul a ieşţit din cel bolnav, strigând: "O, cu silă sunt alungat de smerenia lui Pavel!" Apoi s-a prefăcut într-un balaur uriaş, lung de 70 de coţi, şi s-a aruncat în Marea Roşie.

***

Altădată, fericitul Pavel cel simplu, ucenicul Sfântului Antonie, a povestit părinţilor un lucru ca acesta. Mergând la o mănăstire pentru cercetarea şi folosul fraţilor, după vorba cea obişnuită între dânşii, au intrat în biserică să săvârşească Sfânta slujbă. Iar fericitul Pavel lua seama la fiecare din cei ce intrau în biserică, să

vadă cu ce fel de suflet intră la slujbă; că avea şi acest dar dat lui de Dumnezeu, ca să vadă pe fiecare cum este la suflet, precum vedem noi obrajii unii altora.

Şi intrând toţi cu faţa luminată şi cu obraz vesel şi văzând pe îngerul fiecăruia bucurându-se de dânsul, pe unul l-a văzut negru şi întunecat la tot trupul şi toţi dracii ţinându-l de amândouă părţile şi trăgându-l spre sine şi căpăstru în nasul lui punând şi pe sfântul lui înger departe mergând după dânsul, posomorât şi trist. Iar Pavel, lăcrimând şi bătându-şi cu mâna pieptul, şedea înaintea bisericii, plângând foarte pe cel ce i s-a arătat lui aşa.

Deci, cei ce au văzut lucrul cel de mirare al bătrânului şi schimbarea lui cea grabnică care l-a pornit spre lacrimi şi plâns, îl întrebau, rugându-se, să le spună pentru ce plânge, socotind nu cumva, deznădăjduindu-se de tot, face aceasta. Îl rugau să intre şi la slujbă cu dânşii. Dar Pavel, scuturându-se de dânşii şi lepădându-se de aceasta, şedea afară tăcând şi tânguind mult pe cel ce i se arătase lui.

După puţin, isprăvindu-se slujba şi toţi ieşind afară, iarăşi lua aminte Pavel la fiecare, ştiind cum au intrat şi vrând să cunoască cum ies.

Deci, a văzut pe bătrânul acela, care avea mai înainte tot trupul negru şi întunecat, că iese din biserică luminat la faţă, alb la trup şi pe draci departe mult, mergând după dânsul, iar pe înger aproape de el, urmărindu-l şi bucurându-se de dânsul foarte. Atunci Pavel, sărind de bucurie, striga, binecuvântând pe Dumnezeu şi zicând: *"O, nespusă iubire de oameni a lui Dumnezeu! O, îndurările Lui cele dumnezeieşti şi bunătatea Lui cea peste măsură!"*

Apoi alergând şi suindu-se pe o piatră înaltă, zicea: *"Veniţi şi vedeţi lucrurile lui Dumnezeu, cât sunt de înfricoşate şi de toată spăimântarea vrednice! Veniţi şi vedeţi pe Cel ce voieşte ca toţi oamenii să se mântuiască şi la cunoştinţa adevărului să vină! Veniţi să ne închinăm şi să cădem la El şi să zicem: Tu singur poţi să ridici păcatele!"* Deci alergau toţi cu sârguinţă, vrând să audă cele ce se zic. Şi după ce s-au adunat toţi, a povestit Pavel cele ce văzuse dânsul mai înainte de intrare în biserică şi după aceasta iarăşi. Şi îl rugă pe bărbatul acela să spună pricina pentru care i-a dăruit Dumnezeu lui o schimbare minunată ca aceasta.

Iar omul, vădit fiind de Pavel, înaintea tuturor a povestit fără de sfială cele despre sine, zicând: "Eu sunt om păcătos şi de multă vreme vieţuiam în desfrânare până acum. Iar acum, intrând în sfânta biserică a lui Dumnezeu, am auzit pe Sfântul prooroc Isaia citindu-se, sau mai bine zis pe Dumnezeu grăind printr-însul: Spălaţi-

vă şi vă curăţiţi. Scoateţi vicleşugurile din inimile voastre înaintea ochilor Mei şi învăţaţi-vă a face bine, şi de vor fi păcatele voastre ca mohorâciunea, ca zăpada le voi albi! Şi de veţi voi şi Mă veţi asculta, bunătăţile pământului veţi mânca! Iar eu desfrânatul, de cuvântul proorocului umilindu-mă la suflet şi suspinând în inima meu, am zis către Dumnezeu: "Tu, Dumnezeule, Care ai venit în lume să mântuieşti pe cei păcătoşi, Cel ce acum prin proorocul Tău ai făgăduit acestea, cu lucrul împlineşte-le şi la mine păcătosul şi nevrednicul, că iată de acum îţi dau cuvântul şi mă făgăduiesc şi din inimă mă mărturisesc Ţie, că nu voi mai face acest fel de rău şi mă lepăd de toate fărădelegile şi îţi voi sluji de acum cu curată ştiinţă. De astăzi o, Stăpâne, şi din ceasul acesta, primeşte-mă pe mine cel ce mă pocăiesc şi cad înaintea Ta şi mă depărtez de acum înainte de tot păcatul!" Cu aceste făgăduinţe am ieşit din biserică, hotărând în sufletul meu să nu mai fac nici un rău înaintea ochilor lui Dumnezeu.

Şi auzind toţi, strigau cu un glas către Dumnezeu: Cât s-au mărit lucrurile Tale, Doamne, toate întru înţelepciune le-ai făcut!"

Cunoscând dar, o, creştinilor, din dumnezeieştile Scripturi şi din sfintele descoperiri, câtă bunătate are Dumnezeu către cei ce curat năzuiesc la Dânsul şi prin pocăinţă greşelile lor cele mai dinainte le îndepărtează şi cum că dă iarăşi bunătăţile cele făgăduite, nepedepsind pentru păcatele cele mai dinainte, să nu ne deznădăjduim de moştenirea noastră. Că precum prin Isaia proorocul S-a făgăduit să spele pe cei noroiţi în păcate şi ca lâna şi ca zăpada să-i albească, şi de bunătăţile Ierusalimului celui ceresc să-i învrednicească, aşa iarăşi prin Sfântul prooroc Iezechil, cu jurământ ne încredinţează că nu ne va pierde pe noi. Căci zice: Viu sunt Eu, zice Domnul, că nu voiesc moartea păcătosului, ci să se întoarcă şi să fie viu!

Deci, petrecând un an întreg în singurătatea lui şi dovedindu-se a fi făcător de minuni şi slujind cu vrednicie lui Dumnezeu, s-a mutat după aceea către cereştile locaşuri.

Sfinții sfințiți mucenici episcopi din Cherson - drumul spre sfințenie

Fiind trimiși în Cherson să propovăduiască iubirea Domnului, cei șapte episcopi au întors multe suflete la dreapta credință, mâniindu-i pe cei necredincioși care i-au chinuit și ucis, pentru minunile făcute.

***

Pe vremea împărăției lui Dioclețian au fost trimiși mai mulți episcopi în diferite țări pentru a propovădui cuvântul Domnului și a-i converti pe cei care se închinau idolilor.

După ce a întors mai multe suflete la Dumnezeu, Sfântului Efrem i-a fost tăiat capul cu sabia.

Sfântul Vasile, bătut fiind și izgonit din cetate de poporul mânios, s-a sălășluit într-o peșteră. Murind un tânăr, acesta s-a arătat în vis părinților lui și le-a spus faptul că zeii nu îl pot învia, dar că Sfântul Vasile se poate ruga pentru el la Dumnezeul cel Adevărat. Căutându-l părinții acelui tânăr pe Sfântul Vasile, l-au implorat să îl învie pe fiul lor, iar sfântul a mers la mormânt, l-a botezat, iar tânărul a înviat îndată, mirându-se toți. Dar iudeii, nesuportând minunea, l-au târât pe Sfântul Vasile pe ulițele cetății, călcându-l în picioare și omorându-l cu pietre, iar trupul i l-au lăsat neîngropat multe zile. Prin minune dumnezeiască, trupul era păzit ziua de

un vultur, iar noaptea de un lup, încât creștinii l-au găsit întreg și l-au îngropat cu cinste.

Alți trei episcopi, Evghenie, Elpidie și Agatodor, vrând să urmeze Sfântului Vasile și să propovăduiască, au fost prinși de mulțime și uciși cu lemne și pietre, trupurile lor fiind, de asemenea, îngropate de creștini.

După câțiva ani, a fost trimis la Herson episcopul Eterie care, rugându-l pe împăratul Constantin, a obținut poruncă să locuiască în liniște creștinii acolo. Mergând să îi mulțumească împăratului, a căzut în boală grea și a trecut la cele veșnice, dându-și sufletul în mâinile Domnului, ca și ceilalți episcopi, în ziua a șaptea a lunii martie.

Venind Sfântul Capiton episcop în Herson, oamenii îi cereau semne, să îl vadă de este cu adevărat credincios, așa că sfântul a intrat într-un cuptor cu foc și s-a rugat vreme de o oră, nefiind vătămat de flăcări. Atunci toată țara Herson s-a întors la Hristos, iar după câțiva ani, pe când Sfântul Capiton călătorea, corabia a fost aruncată de valuri și, fiind găsită de niște oameni necredincioși, cuviosul a fost înecat în apă.

Sinaxar din 7 martie

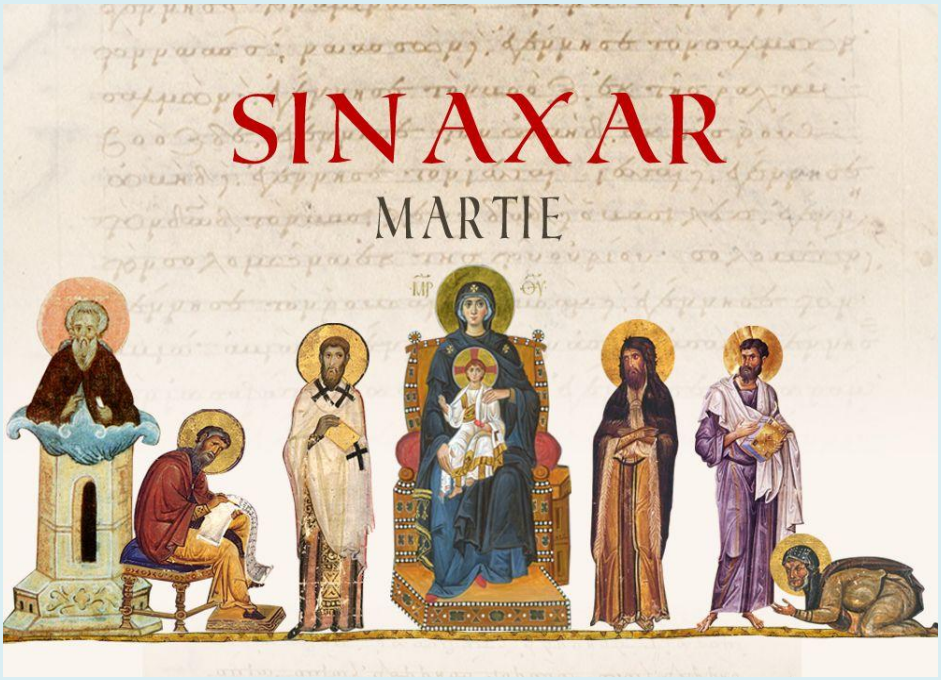

În această lună, în ziua a şaptea, pomenirea Sfinţilor mucenici, care au fost episcopi în Cherson: Efrem, Vasilevs, Evghenie, Agatodor, Elpidie, Capiton şi Eterie

În anul al şaisprezecelea al împărăţiei lui Diocleţian, Hermon, episcopul Ierusalimului, a trimis episcopi la diferite neamuri, ca să propovăduiască cuvântul

Domnului. Astfel au fost trimişi de el şi aceşti părinţi purtători de Dumnezeu în ţinutul taurosciţilor: Efrem în Sciţia, iar Vasilevs în Cherson.

Vasilevs ajungând în acea cetate şi propovăduind îndreptarea vieţii şi schimbarea credinţei păgâneşti, a fost socotit de cei care locuiau acolo ca vestitor al unui nou fel de vieţuire şi ca un stricător al obiceiurilor părinteşti şi al credinţei. Pentru aceasta l-au bătut şi l-au alungat din cetate. Iar el a venit într-o peşteră care se numea Partenon, bucurându-se pe de o parte şi simţind plăcere că a fost necinstit pentru Hristos, iar pe de altă parte necăjindu-se, amărându-se şi tulburându-se din pricina învârtoşării şi rătăcirii acelora.

În starea aceasta găsindu-se şi rugându-se pentru dânşii, a fost chemat iarăşi la ei. Căci murind copilul conducătorului lor, care era cel mai de seamă om din cetatea aceea, părinţii şi rudele înmormântând trupul cel neînsufleţit şi mai rămânând câtva vreme la mormânt, au văzut pe copil ca într-un vis stând înaintea lor şi zicându-le: dacă vreţi să vin din nou la viaţă, chemaţi pe străinul acela pe care l-aţi necinstit şi crezând în învăţătura lui, îndupleca ţi-l să se roage pentru mine. Aceştia făcând acest lucru şi copilul, prin rugăciunile sfântului şi cu vărsare de apă sfinţită, în chipul Botezului, întorcându-se din nou la viaţă, părinţii lui, împreună cu toate rudele şi cunoscuţii au primit credinţa în Hristos şi au primit toţi taina Botezului. Însă cei ce rămăseseră în necredinţă, aţâţaţi de iudei, la mânie, au târât pe sfânt pe drumuri şi multă vreme fiind târât şi-a dat duhul lui Dumnezeu.

Iar fericitul Efrem, propovăduind pe Hristos în locul în care fusese trimis, a fost prins de către închinătorii idolilor, i s-a tăiat capul.

După săvârşirea din viaţă a Sfântului Vasilevs, au venit la Cherson, iarăşi, Evghenie, Agatodor şi Elpidie, care fuseseră trimişi deopotrivă de episcopul Ierusalimului ca propovăduitori ai neamurilor, ca să le vestească mântuirea. Dar cei ce trăiau întru necredinţă, ridicându-se asupra lor şi legându-i laolaltă fără de milă şi bătându-i cât se poate de crud, i-au omorât la un an de la săvârşirea din viaţă a fericiţilor Efrem şi Vasilevs, adică tot în ziua a şaptea a lunii martie.

La mulţi ani de la aceasta, iarăşi a fost trimis aici de la Ierusalim ca episcop, Eterie. Acesta văzând sălbăticia şi răutatea poporului din Cherson, a plecat la Bizanţ, ca să arate împăratului situaţia de acolo. Frânele împărăţiei romanilor le ţinea pe atunci marele Constantin. Şi găsind la acest împărat înţelegerea cuvenită, şi păgânii fiind alungaţi din cetate cu puterea împăratului, alţi locuitori, bărbaţi bine credincioşi au venit acolo. Când fericitul Eterie, vrând să se întoarcă la Bizanţ ca să mulţumească

împăratului pentru cele ce se făcuse, pe drum a fost aruncat de păgâni în Dunăre şi acolo şi-a găsit sfârşit vieţii, ca un mucenic, în ziua a şaptea a lunii martie.

După aceasta cei din cetatea Chersonului au trimis solie către marele Constantin şi au primit de la el ca episcop pe Capiton. Când a venit acesta, dreptcredincioşii din Cherson s-au bucurat, dar păgânii îi erau potrivnici. Aceştia, cerându-i semn, i-au cerut să intre într-unul din cuptoarele aprinse care se găseau la ei şi apoi să iasă nevătămat şi neaprins.

Episcopul, îmbrăcându-se cu sfintele veşminte şi punându-şi omoforul, a făcut semnul crucii şi a intrat în cuptor, unde rămânând timp îndelungat, a ieşit nears, având felonul plin de cărbuni de foc. Şi toţi aproape îngrozindu-se de minunea aceasta după ce au primit credinţa în Hristos au fost botezaţi. Sfântul s-a mutat fericit din viaţă în ziua a douăzeci şi doua a lunii decembrie.

Tot în această zi, pomenirea Sfinţilor Nestor şi Arcadie, episcopii Trimitundei, care cu pace s-au săvârşit

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Pavel cel simplu, ucenicul Sfântului Antonie cel mare

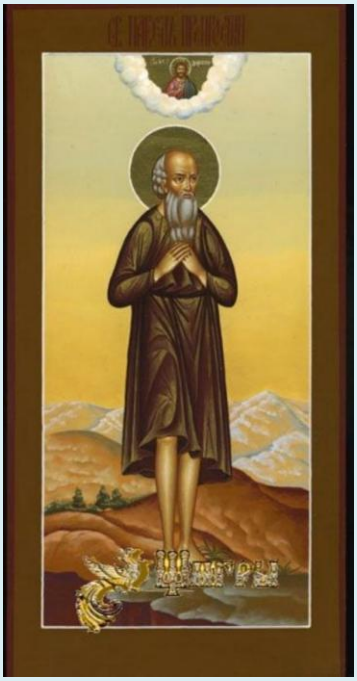

Cel între sfinţi părintele nostru Pavel, supranumit cel simplu, era plugar, un om cu totul de rând, dar lipsit de răutate şi de prefăcătorie, ca nimeni altul. Avea însă o

soţie înrăutăţită şi desfrânată, fără ca el să ştie lucrul acesta multă vreme. Într-una din zile, venind el de la ţarină pe neaşteptate, în afară de vremea obişnuită, aşa cum se întâmplă câteodată, a găsit pe soţia lui necinstindu-i casa cu un bărbat străin. Atunci zâmbind plin de blândeţe le-a zis: Bine, bine, nu-mi pasă de ce faceţi, martor iau pe Iisus Hristos; de acum înainte nu vreau să o mai văd înaintea ochilor; a ta să fie şi ea şi copiii ei, iar eu mă voi duce şi mă voi face monah.

Şi îndată lăsând toate şi bine rânduindu-le, a plecat la fericitul Antonie şi bătând la uşa acestuia, fericitul Antonie a ieşit şi i-a zis: Cine eşti, frate, şi ce cauţi aici?

Iar el i-a răspuns: *Sunt un străin şi am venit la tine să mă fac monah.*

Iar sfântul i-a zis: Bătrân fiind de şaizeci de ani, nu poţi să te faci monah şi nici să înduri necazurile şi strâmtorarea pustiului. Mai degrabă du-te la chinovie; acolo ai să găseşti din belşug cele necesare trupului şi vei putea să petreci fără prea multă oboseală cu cei de acolo. Căci fraţii vor ajuta neputinţa ta, fiindcă eu stau singur şi mănânc doar la cinci zile o dată şi atunci chiar rămânând mai mult flămând.

Dar Pavel nu suferea să audă acestea de la bătrân, ci se sârguia să rămână împreună cu el. Şi sfântul neputând să-l alunge, închizând uşa colibei, l-a lăsat afară timp de trei zile, neieşind ca să-l vadă. Iar Pavel a rămas flămând şi nu s-a depărtat. În ziua a patra însă sfântul având trebuinţă neapărată să iasă afară, deschizând uşa şi găsindu-l pe Pavel lângă uşa colibei, i-a zis: Du-te, bătrâne, de aici, nu mă sili, căci nu poţi să rămâi împreună cu mine.

Dar Pavel i-a răspuns: *Îmi este cu neputinţă să mă duc într-altă parte.*

Atunci sfântul văzându-l că nu are nici traistă, nici pâine, nici apă, nici vreun lucru oarecare, i-a zis: Dacă vei da dovadă de ascultare şi vei împlini fără lenevire şi fără murmur cele ce vei auzi de la mine, vei putea şi aici să te mântuieşti; dar dacă nu vei face acestea, pentru ce atunci te mai oboseşti şi nu te întorci acolo de unde ai venit?

Iar Pavel răspunzând a zis: *Toate câte îmi vei spune, cu râvnă le voi face.*

Şi sfântul i-a zis: ridică-te deci şi roagă-te, până mă voi duce înăuntru, ca să-ţi aduc de lucru. Fericitul Antonie intrând în peşteră, îl supraveghea printr-o mică fereastruică; şi Pavel a stat nemişcat la rugăciune o săptămână întreagă, fiind ars de arşiţa soarelui.

După aceasta, Sfântul Antonie ieşind afară şi luând ramuri de finic, i-a zis: ia şi împleteşte din ramurile acestea, aşa cum mă vezi că împletesc eu. Şi bătrânul a împletit până la al nouălea ceas un şirag de cincisprezece stânjeni, cu multă osteneală. Dar sfântul i-a zis: rău ai împletit! Desfă ce-ai împletit şi împleteşte din nou. Şi Pavel a stat nemâncat timp de şapte zile. Sfântul Antonie făcea acestea pentru ca Pavel să se nemulţumească şi să, plece de acolo. Dar, Pavel, despletind şiragul cu îndelungă-răbdare şi cu osârdie şi împletindu-l din nou cu multă luare aminte, fără să cârtească şi fără să se tulbure, a uimit pe sfânt.

Pentru aceasta, către apusul soarelui, atins adânc fiind de purtarea lui Pavel, i-a zis: Bătrânelule, vrei să mâncăm o bucată de pâine?

Iar Pavel a răspuns: *cum crezi, părinte!* Şi lucrul acesta l-a înmuiat iarăşi pe sfântul; şi punând masa, a aşezat pe ea patru bucăţi de pâine, de câte şase uncii fiecare (aproape 200 grame) şi a înmuiat pentru dânsul una, iar pentru bătrân trei. Şi Sfântul Antonie începând un psalm, ca şi întru acesta să-l încerce pe Pavel, l-a cântat, repetându-l de două ori. Iar Pavel cu mai multă osârdie se ruga împreună cu sfântul. Apoi, sfântul i-a zis lui Pavel: stai la masă şi ia aminte să nu te atingi de cele puse înainte. Şi îndeplinind şi această poruncă, sfântul i-a zis: acum ridică-te, fă-ţi rugăciunea şi culcă-te. Iar acela neatingându-se câtuşi de puţin de hrană, a făcut ceea ce i s-a poruncit.

Către miezul nopţii, Sfântul Antonie ridicându-se pentru rugăciune, a sculat şi pe Pavel şi a prelungit rugăciunea până la ceasul al nouălea din zi. Când s-a făcut seară, Sfântul Antonie luându-şi înainte o bucată de pâine, de alta nu s-a mai atins. Iar Pavel, mâncând încet mai avea încă din pâinea din care mânca. După ce a mâncat toată bucata de pâine, Antonie i-a zis: Bătrânule, mai mănâncă şi altă bucată de pâine.

Dar Pavel i-a răspuns: *dacă vei mânca şi tu, atunci şi eu voi mânca.*

Sfântul Antonie a zis: mie îmi este de ajuns pentru că sunt monah.

Dar Pavel a zis: *pentru că şi eu vreau să ajung monah, îmi este de ajuns şi mie.*

Iar după ce au adormit puţin, sculându-se au început din nou să cânte. Când s-a făcut ziuă, l-a trimis să umble în pustiu şi să se întoarcă abia după trei zile. După ce a făcut şi aceasta, venind nişte fraţi la Sfântul Pavel căuta să vadă ce trebuie să facă. Şi sfântul i-a zis: slujeşte pe fraţi în tăcere şi să nu guşti nimic, până ce vor pleca. Şi au trecut zile fără ca Pavel să guste ceva. Iar fraţii îl întrebau: pentru ce nu

vorbeşti? Şi, pentru că el nu răspundea, sfântul i-a zis: vorbeşte fraţilor; şi a început să vorbească.

Într-una din zile aducând cineva sfântului un urcior cu miere, Sfântul Antonie a vărsat mierea pe pământ. După ce a făcut aceasta, sfântul a zis lui Pavel: adună mierea strop cu strop şi vezi ca nu cumva ceva din ea să rămână fără să poată fi folosită. Şi făcând aceasta nu s-a tulburat şi nu s-a schimbat câtuşi de puţin. O altă dată i-a poruncit să scoată apă şi toată ziua să o verse fără de folos.

Şi altădată, iarăşi, desfăcându-i îmbrăcămintea, i-a poruncit să şi-o coasă cu îngrijire la loc. Când sfântul l-a văzut că săvârşeşte fără şovăială, fără murmur şi fără să fie împiedicat de ceva tot ceea ce-i porunceşte, i-a zis: Uite, frate, dacă poţi să faci în fiecare zi aşa, atunci să rămâi cu mine; iar dacă nu, du-te de unde ai venit!

Şi Pavel a zis lui: *dacă mai ai şi altele să-mi arăţi, nu ştiu dacă le voi putea face, dar toate cele pe care le-am văzut până acum, pe toate cu uşurinţă le fac.*

O astfel şi atât de mare ascultare şi umilinţă a dobândit fericitul Pavel, încât a primit har împotriva demonilor ca să-i alunge pe dânşii. Iar marele Antonie, încredinţându-se despre el, l-a ţinut cu sine o vreme oarecare. Apoi, făcându-i o chilie l-a aşezat în ea, ca să cunoască toate vicleşugurile demonilor şi să se lupte acolo cu ei. Deci, petrecând un an întreg în singurătatea lui şi dovedindu-se a fi făcător de minuni şi slujind cu vrednicie lui Dumnezeu, s-a mutat după aceea către cereştile locaşuri.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Efrem, patriarhul Antiohiei, care în pace s-a săvârşit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfinţii sfinţiţi mucenici Efrem, episcopul Tomisului, Vasilevs, Evghenie, Capiton, Eterie, Agatodor şi Elpidie, episcopi din Herson

În anul 300, episcopul Ierusalimului, Ermon, a trimis episcopi misionari care să vestească pe Iisus Hristos Domnul şi la alte neamuri. Dintre aceşti episcopi, Efrem şi Vasilevs au fost trimişi la Herson, în Crimeea, şi pe mulţi i-au adus la dreapta credinţă.

După o vreme, Sfântul Efrem a plecat în Dobrogea, unde, cu multă trudă, a propovăduit cuvântul Domnului. S-a ridicat însă împotriva lui mulţimea necredincioşilor şi, prinzându-l, l-au supus la multe chinuri, după care i-au tăiat capul într-o zi de 7 martie.

Sfântul Vasilevs, propovăduind neîncetat pocăinţa şi calea cea dreaptă a mântuirii prin credinţă şi fapte bune, a stârnit şi el mânia necredincioşilor. Asemenea Sfântului Efrem şi el a primit cununa muceniciei tot pe 7 martie, fiind călcat în picioare de păgâni.

Înainte de a fi ucis, Sfântul Vasilevs a săvârşit o minune, înviind pe fiul stăpânitorului cetăţii. Văzând aceasta, mulţi păgâni au primit botezul în numele Preasfintei Treimi.

În scaunul Hersonului au venit mai târziu alţi episcopi: Evghenie, Elpidie şi Agatodor, care cu multă râvnă au propovăduit dreapta credinţă. Toţi au primit cununa muceniciei, după multe chinuri şi bătăi.

După câţiva ani, a fost trimis din Ierusalim episcopul Eterie, care a zidit la Herson o biserică. Tot într-o zi de 7 martie a fost prins de păgâni şi aruncat în Dunăre.

A fost trimis apoi un alt episcop, Capiton, la cererea credincioşilor de acolo. Acesta căzând în mâinile păgânilor, pe când se ducea la Constantinopol, a fost ucis şi aruncat în mare.

Sinxar - Sfinții mucenici Efrem, episcopul Tomisului, Vasilevs, Evghenie, Capiton, Eterie, Agatodor și Elpidie, Episcopi de Herson - 7 martie

https://www.trinitas.tv/sfintii-mucenici-efrem-episcopul-tomisului-vasilevs-evghenie-capiton-eterie-agatodor-si-elpidie-episcopi-de-herson-7-martie/

Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfinţii sfinţiţi mucenici Efrem, episcopul Tomisului, Vasilevs, Evghenie, Capiton, Eterie, Agatador şi Елpidie, episcopi de Herson

În anul 300, episcopul Ermon al Ierusalimului a trimis în orașul Cherson din Taurosciția (Crimeea), doi episcopi, pe Efrem și Vasilevs, care să propovăduiască învățătura Evangheliei.

Efrem a trecut în Sciția, unde după multe osteneli în slujirea Cuvântului lui Dumnezeu a suferit moarte martirică.

Vasilevs a rămas în Cherson. Locuitorii orașului l-au bătut și l-au alungat. El retrăgându-se într-o peșteră din Muntele Parthenon. În urma unei minuni pe care Sfântul Vasilevs a săvârșit-o, înviind pe singurul fiu al unui mare dregător al orașului Cherson, mulți oameni împreună cu familia dregătorului au primit botezul creștin din mâinile Sfântului Vasilevs.

Acest lucru a atras mânia păgânilor care, într-o noapte, l-au prins pe Sfântul Vasilevs și l-au omorât cu pietre.

Când episcopii Evghenie, Elpidie și Agatodor au aflat de sfârșitul mucenicesc al fratelui lor în Hristos, au părăsit Helespontul și au venit în Cherson pentru a continua propovăduirea. Păgânii i-au prins și pe ei și i-au supus chinurile, în cele din urmă primit moarte martirică.

După câțiva ani, le-a urmat în propovăduire episcopul Eterie. Acesta a istorisit împăratului Constantin cel mare sfârșitul celor cinci episcopi. Împăratul a luat toate măsurile pentru apărarea vieții creștinilor din cetate care și-au zidit o Biserică.

Episcopul Eterie s-a dus la Constantinopol să-i mulțumească împăratului. La întoarcere a trecut la cele veșnice în ostrovul Tas unde a și fost înmormântat.

După Eterie a venit în Cherson, Capiton. Cum locuitorii păgâni îi cereau semne și minuni acesta a intrat într-un cuptor înroșit și a ieșit nevătămat și astfel toată cetatea s-a creștinat.

La ceva timp Capiton a plecat la Constantinopol cu treburi bisericești și, plutind cu corabia, s-a ridicat pe apele Mării Negre o furtună încât au deviat de la traseul inițial. Au ajuns pe țărmul gurii Niprului. Locuitorii de aici i-au jefuit, iar episcopul Capiton a fost înecat în adâncul mării.

Troparul, glas 4: Dumnezeul părinţilor noştri care faci pururea cu noi după blândeţile Tale, nu îndepărta mila Ta de la noi; ci, pentru rugăciunile lor, în pace îndreptează viaţa noastră.

Proloagele din 7 martie

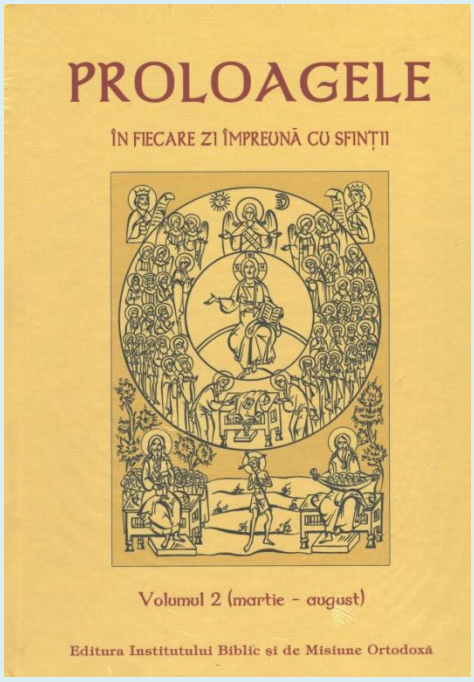

Luna martie în 7 zile: Pomenirea Sfinților, sfinţiţilor mucenici, care au fost episcopi în Cherson: Efrem, Vasilievs, Evghenie, Agatodor, Elpidie, Capiton și Eterie

În al şaisprezecelea an al împărăţiei lui Diocleţian (301 d.Hr.) a trimis Ermon, patriarhul Ierusalimului, episcopi apostolici, care să vestească şi la alte neamuri cuvântul lui Dumnezeu şi să propovăduiască pe Hristos.

Deci, doi din aceşti episcopi, Efrem şi Vasilevs, au fost trimişi în ţara Sciţilor, pe Efrem în părţile de la Dunăre, iar pe Vasilevs la Cherson (Crimeia). Şi intrând ei în Cherson şi mult ostenind împreună, pe mulţi din cei ce zăceau în întunericul închinării idoleşti, i-au adus la lumina credinţei în Hristos.

Iar, după o vreme, Sfântul Efrem, voind să meargă la sciţii de lângă Dunăre, a lăsat pe chersoneni în grija Sfântului Vasilevs. Şi Efrem propovăduind şi acolo, cu multă trudă şi multe înfruntări, pe mulţi i-a adus la Hristos. S-a ridicat, însă, împotriva lui, mulţimea necredincioşilor, învinuindu-l ca pe un stricător al vechilor obiceiuri, de la părinţi. Şi, prinzându-l, după destule chinuri şi suferinţe, i s-a tăiat capul în ziua de 7 martie.

Iar Sfântul Vasilevs, propovăduind neîncetat pocăinţa şi calea cea dreaptă a mântuirii prin credinţă şi prin fapte bune, a pornit mânia necredincioşilor. Şi, prinzându-l, acei păgâni l-au bătut fără milă şi l-au izgonit din cetate.

Şi, ducându-se el în munte, şedea într-o peşteră, ce se numea Partenon şi se bucura cu duhul că s-a învrednicit a suferi pentru Hristos şi se ruga lui Dumnezeu, cu lacrimi, pentru întoarcerea lui între oameni. În cele din urmă, poporul drept credincios îl aduse, din nou, cu mare cinste, la scaunul său.

Dar, minunile ce făcea şi propovăduirea lui au adus un nou val de furie a necredincioşilor, împotriva Sfântului episcop şi, năvălind în casa lui, l-au luat şi l-au târât pe uliţe şi, călcându-l în picioare, l-au ucis tot în ziua de 7 martie.

Au venit apoi, în scaunul Chersonului, alţi episcopi: Evghenie, Elpidie şi Agatodor, care, şi ei, au pus multă râvnă în propovăduirea dreptei credinţe. Toţi au primit cununa muceniciei, în aceeaşi zi de 7 martie, după multe chinuri, îndurate cu bărbăţie, şi cu tare credinţă.

Iar, după câţiva ani, a fost trimis din Ierusalim episcopul Eterie, care, văzând sălbăticiunea poporului, s-a dus în Constantinopol şi a vorbit cu împăratul despre dânşii, că atunci ocârmuia marele Constantin, împărăţia romanilor (306-337). Şi, luând cuvânt şi sprijin de la împărat, a potolit furia necredincioşilor şi a zidit, în cetatea Cherson, o prea frumoasă biserică. Şi, venind din nou la Constantinopol, ca

să dea seama împăratului de cele înfăptuite, sfântul s-a îmbolnăvit pe cale și și-a dat sufletul, în insula Aas, unde a și fost îngropat. Și era, și acum, o zi de 7 martie.

Creștinii din Cherson au făcut deci, rugăminte către împărat și li s-a trimis un alt episcop, pe Sfântul Capiton și s-au bucurat credincioșii că, pe lângă iscusit propovăduitor, episcopul lor era și făcător de minuni. Deci, cu osteneli și cu ajutor de la Hristos, noul episcop a adus la credință pe toți necredincioșii din cetate și din împrejurimi. Iar, după o vreme, a voit Sfântul Capiton să meargă la Constantinopol, ca să ducă vestea cea bună a biruințelor credinței și în părțile Chersonului. S-a ridicat însă o năpraznică furtună pe mare, iar corabia, rătăcind drumul, a fost dusă spre gurile Niprului. Și, căzând în mâinile unor păgâni, au fost jefuiți și aruncați în mare, toți cei din corabie, împreună cu episcopul lor. Și, astfel, s-a sfârșit, mucenicește, Sfântul Capiton, la 22 ale lunii decembrie.

Dar, Biserica Ortodoxă a rânduit ca toți acești episcopi, care s-au nevoit pentru răspândirea dreptei credințe în părțile de la Dunăre până la Cherson, să fie pomeniți la 7 martie, în fiecare an.

Întru această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Emilian, monahul

În cetatea Roma, era un om, anume Victorin, care, din tinerețe, își petrecuse viața sa întru multe păcate. Acela, mai pe urmă, la bătrânețele sale, și-a venit întru sine și, aducându-și aminte de păcatele sale, se cutremură de Judecata lui Dumnezeu. Deci, intrând într-una din sfintele mânăstiri și rugând pe egumen ca să-l primească pe el, s-a lepădat de toate lucrurile lumii acesteia și s-a făcut monah și numele său, în chipul monahicesc, era Emilian. Și s-a dat pe sine întru toată supunerea și ascultarea, păzind porunca cea dată lui și ostenindu-și trupul său ziua și noaptea. Și, având neîncetată pomenirea morții, în sufletul său, se gătea totdeauna spre înfricoșătoarea Judecată a lui Dumnezeu, gândind cum va da răspuns pentru păcatele sale, în ziua ispitirii, și, fiind, totdeauna în frica veșnicelor chinuri ale gheenei.

Cu o frică de aceasta atât și-a obosit și și-a uscat trupul său, încât toți frații, care în dragostea lui Dumnezeu petreceau în mânăstire, se mirau de atâta nevoință, smerenie și osteneală. Și toți se sârguiau să urmeze vieții lui și să câștige nevoințele lui în ascultări, pentru ca să-și curețe și ei, păcatele, printr-o pocăință ca aceea, cu multă osteneală. Că îl vedeau pe el în toate zilele flămânzind și însetoșând, muncindu-și și sfărâmându-și trupul său; și aceasta le era de mult folos.

Și era mănăstirea aceea într-un munte înalt și în munte era o peșteră; și avea obicei fericitul Emilian, ca, tăinuit de toți, târziu, seara, a ieși din mânăstire la peștera aceea și, acolo, se ruga cu lacrimi toată noaptea, până la cântarea Utreniei.

Iar, după multă vreme, a simțit egumenul că Emilian ieșea din mânăstire, târziu, în vreme de noapte și, neștiind la ce fel de lucru iese fratele acela din mânăstire, egumenul, lăsându-și chilia sa, a mers în taină pe urmele lui. Și, văzându-l pe el intrând în peșteră, a stat aproape și voia să aștepte până ce va ieși, ca să-l întrebe pentru care pricină intră în peștera aceea. Iar, după puțină vreme, o lumină cerească, mai mult decât razele soarelui, a strălucit deodată în muntele acela și a văzut egumenul pe cuviosul Emilian în peșteră, stând și având mâinile întinse și rugându-se lui Dumnezeu. Și lumina aceea cerească se pogora peste capul fericitului. Aceasta văzând-o, egumenul s-a înspăimântat și frica s-a abătut asupra sa, și, întorcându-se, a fugit la mânăstire, tremurând, abia putând să fugă, de mare spaimă. Și, sosind la porțile mănăstirii, a auzit un glas din cer, zicând: "Emiliane, iartă-ți-se ție păcatele tale." Și, înspăimântându-se și mai mult, egumenul a intrat în chilia sa și tăcea, așteptând lumina zilei.

Iar, după cântarea Utreniei, vrând egumenul să se folosească frații, a întrebat, înaintea tuturor, pe cuviosul Emilian, zicând: "Unde ai fost, frate, în noaptea aceasta?"

Iar cuviosul, închinându-se egumenului, a răspuns: "În mânăstire, împreună cu frații, toată noaptea m-am odihnit."

Dar, vădit, fiind de egumen și silindu-l ca să nu tăinuiască mila lui Dumnezeu, cea arătată păcătoșilor, celor ce cu adevărat se pocăiesc, a mărturisit, fără voie, toată taina aceea, la toți frații, cum, adică, lumina și glasul din cer, de la scaunul milostivirii, peste dânsul s-a pogorât.

Atunci, a început egumenul a grăit către frați: "Ascultați, dragii mei frați, ar fi putut Dumnezeu, Cel atotputernic și tăcând, să ierte păcatele acestui frate, dar, pentru noi, i-a trimis lui, în chipul luminii, mila Sa, cu glas puternic, ca să deștepte și inimile noastre spre pocăință și, ca să știm să ne minunăm de mila și de iubirea de oameni a Făcătorului nostru, că El nu rămâne departe de acei care se pocăiesc, cu adevărat.

După o vestire ca aceasta, pentru iertarea de greșelile sale, cuviosul Emilian, săvârșindu-și, întru bucurie, cealaltă vreme a vieții sale, s-a dus spre lumina cea

neapropiată, ca să audă glasul de bucurie al celor ce în ceruri vieţuiesc, în locaşurile drepţilor, în veci.

Întru această zi, povestire despre un monah, căruia i-a descoperit Dumnezeu, ce se întâmplă cu cei ce iau milostenii

Era un oarecare om slăvit într-o mănăstire, având viaţă cinstită din tinereţe. Căci abătându-se de la toate dulceţile lumeşti şi încuindu-se într-o chilie strâmtă slujea lui Dumnezeu, omorându-şi trupul cu postul şi cu starea de toată noaptea la rugăciuni, aducând Stăpânului a toate rugăciuni cu multe lacrimi, pentru sine şi pentru toată lumea, îndeletnicindu-se cu toată mintea sa întru gândirea de Dumnezeu. Iar hrană avea puţină, în vremea cea obişnuită, din mâinile chelarului. Însă din ceea ce trimitea Dumnezeu prin creştini la mănăstirea fraţilor, adică aur şi argint, hrană şi vin, dintru acelea niciodată nu primea.

Şi i s-a făcut lui, pentru cei ce iau milostenie, o vedenie într-acest fel: Într-una din zile mai marele cetăţii a intrat în mănăstirea aceea ca să facă milostenie; şi le dădea tuturor câte un ban de argint. Deci a mers şi la acel sihastru închis, dându-i un galben, şi rugă pe bătrânul acela ca să-l ia. Iar bătrânul, ruşinându-se de acel cinstit bărbat, a luat galbenul şi l-a pus în buzunarul său. După aceea, noaptea, săvârşindu-şi rânduiala sa cea obişnuită, s-a culcat pe o rogojină, vrând să doarmă puţin; şi i s-a părut că se vedea stând împreună cu ceilalţi fraţi ai mănăstirii, într-un câmp larg şi tot câmpul acela era plin de spini.

Apoi venind un tânăr înfricoşat - care era îngerul Domnului - silea pe toţi monahii mănăstirii, zicându-le: "Seceraţi aceşti spini". Apoi a mers şi la dânsul şi i-a zis: "Încinge-te şi seceră spinii". Iar închisul acela, nevrând, îngerul i-a zis: "Nu ai nici un răspuns, căci te-ai înşelat ieri, împreună cu monahii ceilalţi care au luat de la acel om iubitor de Hristos câte un ban de argint; iar tu ai luat un galben şi deci mai mult eşti dator să te osteneşti, secerând spini mai mulţi decât alţii, ca cel ce ai luat mai multă plată. Iar spinii aceştia pe care-i vezi, sunt faptele omului aceluia de la care aţi luat ieri milostenie; deci, apropie-te şi seceră împreună cu ceilalţi".

Iar după ce s-a deşteptat din somn pustnicul acela şi vedenia aceea socotind-o, s-a mâhnit; apoi a chemat pe acela ce-i dăduse acea milostenie şi-l rugă să-şi ia galbenul său; iar iubitorul acela de Hristos nu voia să-l ia, ci zicea către pustnic: "Ţine-l la tine, părinte, sau dă-l cui vei dori".

Atunci a zis stareţul: "Nu voiesc să secer spinii păcatelor străine, eu cel ce nu pot dezrădăcina mulţimea de spini a păcatelor mele". Şi, aruncând galbenul acela afară din chilia sa, a închis ferestruica.

Iar bărbatul acela, înştiinţându-se de ce pricină i-a lepădat stareţul milostenia lui, a început a-şi îndrepta viaţa şi a face mai multă milostenie la săraci şi la lipsiţi, aducându-şi aminte de scriptura aceea, cum că, cu milostenia şi cu credinţa se curăţesc păcatele.

Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida

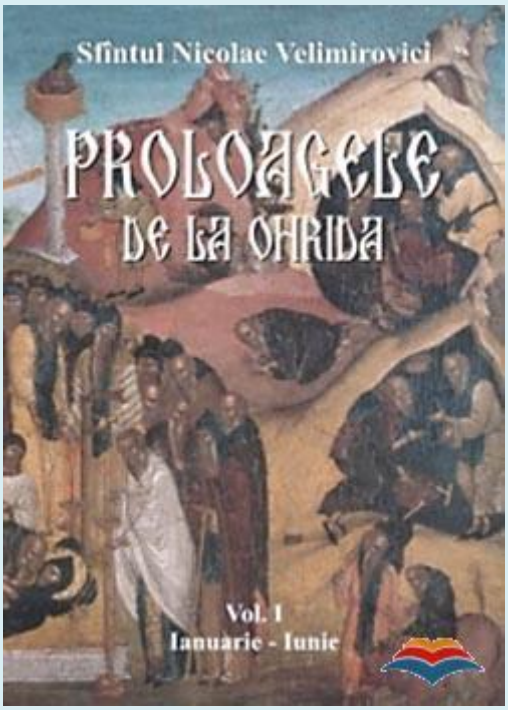

Pomenirea Sfinţilor şapte sfinţiţi mucenici din Cherson: Vasile, Efrem, Eugen, Elpidie, Agatodor, Eterie şi Capito

Toţi aceştia au fost episcopi ai Chersonului, în ani diferiţi. Toţi au luat mucenicia din mâinile necredincioşilor, evrei, greci şi sciţi, cu excepţia lui Eterie, care a adormit cu pace. Cu toţii au fost trimişi de către patriarhul Ierusalimului ca misionari în aceste ţinuturi sălbatice şi păgâne, ca să aducă în ele lumina Evangheliei. Ei au luat în chinuri sângeroase mucenicia pentru Hristos.

În Cherson, Sfântul Vasile episcopul a înviat din morţi pe fiul unei căpetenii, lucru care i-a umplut de ură pe evreii care locuiau acolo şi i-a făcut să aducă pâră infamă asupra sfântului episcop, în vremuri de prigoană. El a fost legat şi târât pe străzile cetăţii până când şi-a dat duhul.

Efrem a fost omorât prin decapitare. Eugen, Elpidie şi Agatodor au fost bătuţi cu ciomege şi cu pietre şi aşa şi-au dat sufletele în mâinile lui Dumnezeu.

Eterie a trăit în vremea împărăţiei lui Constantin cel mare. El a păstorit Biserica lui Hristos în libertate şi pace, a ridicat o biserică slăvită în Cherson şi a adormit cu pace.

Când ultimul dintre ei, Sfântul Capito, a fost uns episcop pentru sciţii cei sălbatici şi primitivi, ei au cerut un semn de la sfânt ca să-1 poată crede. Ei 1-au pus să intre într-un cuptor de foc, zicându-i că vor crede doar dacă va ieşi viu din el. Cu rugăciune fierbinte şi credinţă mare, însemnându-se cu semnul Sfintei Cruci, sfântul episcop a intrat în foc, cu inima lipită strâns de Dumnezeu. El a rămas în acel cuptor vreme de un ceas, fără ca să i se ardă nimic, nici măcar straiele. După un ceas sfântul episcop a ieşit cu bine din cuptorul arzând. Atunci, cu o singură gură, primitivii sciţi au strigat: „Unul este Dumnezeu, Dumnezeul creştinilor, mare şi puternic, care le apără pe slugile Lui de flăcările focului!" Atunci toată cetatea şi împrejurimile au venit la Sfântul Botez.

Despre această minune s-a grăit pe larg la Sinodul întâi Ecumenic de la Niceea (anul 325 d. Hr.). Toţi Părinţii strânşi la Sinod L-au slăvit pe Dumnezeu şi au lăudat credinţa tare şi de neclintit a Sfântului Capito. S-a întâmplat ca în timpul unei călătorii pe râul Nipru, Sfântul Capito să fie prins de sciţii păgâni, care 1-au înecat.

Toţi aceşti sfinţi sfinţiţi mucenici au suferit în primele decenii ale veacului al patrulea.

Pomenirea Sfântului cuvios Emilian

Sfântul Emilian s-a născut la Roma, ducând în tinereţe o viaţă plină de mari păcate. Când şi-a venit întru sine, el a început să lupte aprig împotriva pornirilor spre păcat, tremurând de spaimă la gândul Judecăţii lui Dumnezeu. Astfel el s-a grăbit să intre într-o mânăstire şi cu postiri, privegheri şi nevoinţe trupeşti şi sufleteşti a început să-şi îmblânzească trupul sălbăticit de păcat.

El s-a făcut pildă vie pentru toţi fraţii mânăstirii aceleia, prin marea lui nevoinţă spre dobândirea bunătăţilor. Noaptea ieşea deseori din chilie şi se ducea într-o peşteră ca să se roage.

Neştiind unde iese Emilian noaptea, stareţul mânăstirii 1-a urmărit într-o noapte în taină. El a văzut cum stă Emilian la rugăciune, cu lacrimi multe, cu frică, cu cutremur şi cu evlavie mare. A văzut cum deodată o lumină cerească mai strălucitoare decât soarele a învăluit tot muntele, dar mai cu seamă peştera lui Emilian. Un glas s-a auzit de sus, care a zis: „Emiliane, iertate sunt păcatele tale." Plin de spaimă, stareţul s-a grăbit înapoi în mânăstire.

A doua zi el le-a descoperit fraţilor ce a văzut şi a auzit în timpul nopţii. De atunci fraţii 1-au înconjurat pe Emilian cu multă tăcere şi evlavie. Sfântul Emilian a trăit ani îndelungaţi trecând cu pace la Domnul.

În această zi, în Sinaxarul cel mare grecesc se face pomenirea Sfântului Lavrentie

Acesta a fost un binefăcător al Mânăstirii Faneromeni din insula Salamis. El a vieţuit în Megara, fiind bărbat căsătorit cu doi fii. El era un om drept şi evlavios.

Preasfânta Născătoare de Dumnezeu i s-a arătat într-un vis şi i-a poruncit să meargă în insula Salamis şi să înnoiască biserica de acolo.

El a făcut aşa şi cu adevărat a găsit pe insulă ruinele unele biserici vechi. Acolo el a ridicat o nouă biserică, în acea biserică s-a tuns şi monah şi a adormit cu pace în ziua de 7 martie a anului 1770 de la Hristos. După sfânta lui adormire, multe minuni s-au făcut în acea mânăstire la moaştele sale.

Cântare de laudă la Sfântul Emilian

Sufletul lui Emilian celui prea păcătos
Sângerează de durere.
Deznădăjduind de mântuirea lui,
Emilian se roagă totuşi fierbinte lui Dumnezeu:
O, Preaînalte şi Minunate Doamne,
De la care soarele îşi ia lumina lui,
O, Doamne, de la Care oştirile cereşti
Primesc lumina şi strălucirea!

O, Doamne, primeşte-mă pe mine,
Căci numai la Tine mai năzuieşte sufletul meu.
Mă întorc la Tine, nu mă alunga, Doamne.
Numai Ţie voiesc să-Ţi mulţumesc,
Celui Care acum îmi dăruieşti
înţelegerea vieţii.

O, dăruieşte-mi să vărs lacrimi de pocăinţă,
Nesfârşit.
Dăruieşte-mi mie cu postiri să-mi vindec
Trupul şi sufletul meu,

Dăruieşte-mi mie să mă rup desăvârşit
De vicleniile acestei lumi.

Dăruieşte-mi mie iertare,
Iertare, Doamne!
Curăţeşte, Doamne,
Câmpul înţelenit de spini
al sufletului meu.

Seamănă cu sfinţenia Ta
pământul inimii mele,
Doamne.
Învie sufletul meu
Iar trupul, pentru mântuirea mea,
dă-l durerilor şi suferinţei.
Căci iată între pământeni
Nu este unul mai necurat decât mine.

Iată Doamne, da, eu pe mine mă judec,
Şi-mi văd cu adevărat vinovăţia mea.
În ceasul Judecăţii celei Mari,
Să nu mă lepezi, Doamne,
Morţii celei veşnice să nu mă dai,
Căci eu întru frica de Tine Unul
M-am îmbrăcat.

Cugetare

Funia solidă şi durabilă se face din multe fuioare subţiri, răsucite, de cânepă. Un singur astfel de fir nu poate să lege, nici să sugrume pe nimeni. Căci uşor poate fi rupt şi dat la o parte. Dar când eşti legat cu o funie groasă, eşti captiv şi ea te poate şi sugruma. O astfel de funie nu o poţi rupe uşor de pe tine.

Aşa cum funia se împleteşte din multe fibre bine răsucite, chiar dacă subţiri şi slabe, aşa patimile cresc din păcatele cele mici şi nebăgate în seamă. Omul uşor se poate elibera de păcatele cele mărunte, când ele sunt încă la început. Dar când ele sunt lăsate să se adune şi când se repetă mereu în timp, atunci ele cresc şi devin patimă, precum multele fire subţiri devin funie. Atunci omul se sălbăticeşte de patimi, aşa cum doar patimile îl pot sălbătici. Atunci nu te mai poţi scutura uşor de

păcatele adunate în ani, în zeci de ani. Nu le mai poţi tăia, nu te mai poţi îndepărta de ele, nu te mai poţi despărţi de ele.

O, de-ar şti oamenii să fie treji şi să se păzească de începuturile păcatelor! Atunci ei ar putea cu uşurinţă să se ţină liberi de ele. Căci a tăia păcatele înrădăcinate este ca şi cum ai încerca să-ţi tai degetele, zice un mare nevoitor de la Sfântul Munte.

Ca să se elibereze de patimile cele mari şi înrădăcinate, Sfântul Emilian a fost ajutat mult de gândul morţii şi desigur de harul lui Dumnezeu, fără de care nimeni nu poate nimic contra patimilor.

Deasa cugetare la moartea cea de neocolit, pocăinţa şi ruga fierbinte cu lacrimi către Dumnezeu Cel Atotputernic, acestea îl mântuiesc pe om din robia patimilor şi păcatului.

L-au întrebat pe Sfântul Sisoe: „Când pot fi dezrădăcinate patimile?" Iar sfântul a zis: „De îndată ce vezi patima în tine, dezrădăcineaz-o pe loc."

Luare aminte

Să luăm aminte la Stăpânul Hristos care S-a rugat în Grădina Ghetsimani:

- *La cum a căzut cu Faţa la pământ şi S-a rugat de trei ori zicând* ***Părintele Meu, de este cu putinţă, treacă de la Mine paharul acesta! şi zicând din nou Părintele Meu, dacă nu este cu putinţă să treacă acest pahar, ca să nu-l beau,facă-se voia Ta! (Matei 26: 39, 42);***
- *La cum sudoarea Lui s-a făcut ca picuri de sânge pe când stăruitor Se ruga:* ***Iar El, fiind în chin de moarte, mai stăruitor Se ruga. Şi sudoarea Lui s-a făcut ca picături de sânge care picurau pe pământ (Luca 22: 44).***
- *La cum această grozăvie s-a întâmplat din cauza mea şi din cauza ta, din cauza păcatelor mele şi alor tale şi de asemenea de dragul mântuirii mele şi mântuirii tale.*

Predică despre mâna trădătorului

Dar iată mâna celui ce Mă vinde este cu Mine la masă (Luca 22: 21).

Greu îi este unui general să bată război de biruinţă când duşmanul este chiar în tabăra lui, printre ostaşii lui, chiar ostaşul lui. Iuda era socotit printre marii ostaşi ai lui Hristos. Cu toate acestea, el era marele duşman, cel dinăuntru. Şiruri întregi de duşmani şi urâtori îl incojurau strigându-şi rândurile tot mai aproape, ca să-L

ucidă, iar Iuda pregătea trădarea dinăuntru. Mâna lui era la masa pe care Hristos o binecuvântase, dar gândurile lui erau împreună voitoare cu ale celor mai negri şi mai sălbatici duşmani ai Lui, cu cei care îl urau de moarte, cu cei care ca nişte vipere îl înconjurau din toate părţile pe Domnul Cel blând.

Oare nu astfel este şi azi, când mâinile multor trădători se află la Masa lui Hristos? Dar care masă nu este a lui Hristos? Sau care este masa pe care nu se află totdeauna darurile Lui? ***Oare nu este el Stăpânul Casei, care îi hrăneşte şi îi adăposteşte pe oaspeţi, care sunt toţi pământenii?*** ***Căci nimic nu au al lor aceşti oaspeţi, nimic! Toate bunătăţile şi tot binele tuturor le vin doar din mâna Unuia Dumnezeu!*** Aşadar, nu este adevărat că Hristos este prezent la fiecare masă, a fiecărui om, ca Stăpân al Casei şi ca Slujitor? Aşadar, nu sunt acelea mâinile trădătoare ale tuturor celor care şi astăzi îl trădează pe Hristos Cel care Se află pe masă sub forma hranei, precum şi pe El însuşi?

Căci iată mănâncă pâinea Lui în timp ce grăiesc împotriva Lui, Care le-o dă. Căci iată trăiesc din milostivirea Lui şi îl izgonesc din casele lor, din şcolile lor, din curţile lor, din cărţile lor, din inimile lor. Ei cu bună ştiinţă îi calcă în picioare poruncile, cu răutate şi cu rânjet îşi bat joc de Legea Lui. Oare nu sunt ei trădătorii lui Hristos şi următorii lui Iuda?

Nu vă temeţi de ei! Căci Dumnezeu nu ne-a poruncit să ne temem de ei, ci să aşteptăm şi să vedem pieirea lor cu sunet! Domnul nostru nu S-a înfricoşat de Iuda, nici Se înfricoşează acum de hoardele de trădători care nu lipsesc până la sfârşitul veacurilor. El ştie sfârşitul lor şi Biruinţa Lui este în mâinile Lui. Aşadar, nici noi să nu ne înfricoşăm.

Să ne ţinem strâns de Hristos Stăpânul şi atunci când vedem că El izbândeşte în lume şi atunci când vedem că poruncile Lui sunt călcate în picioare de tot mai multă lume. Să nu ne înfricoşăm! Căci dacă ne înfricoşăm, se poate să ne trezim cu mâna lui Iuda încleştată peste a noastră la masa Stăpânului Hristos.

O, Atotbiruitorule Doamne, viază-ne pe noi cu mare puterea şi milostivirea Ta, Căci Ţie se cuvine slava şi mulţumita în veci, Amin.

Sfântul sfinţit mucenic Efrem, al doilea episcop cunoscut al eparhiei Tomisului

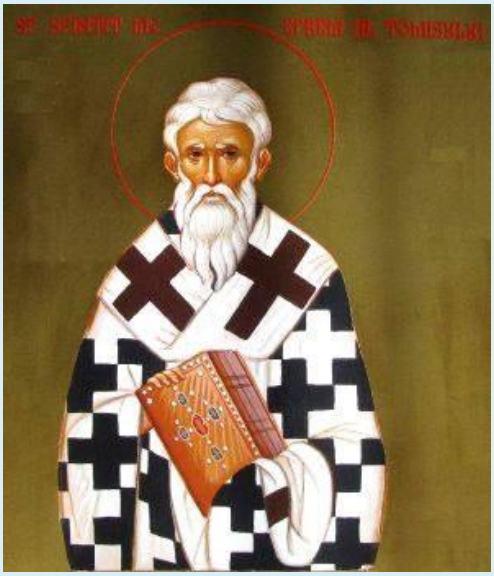

În marea persecuţie a lui Diocleţian din anii 304-305, fericitul episcop Efrem a fost prins, întemniţat şi chinuit cumplit la Herson (Crimeea), pentru a se lepăda de adevăratul Dumnezeu şi a se închina idolilor. Însă, mărturisind că este gata să-şi dea viaţa pentru Iisus Hristos, Mântuitorul lumii, i s-a tăiat capul în anul 304 şi i se face pomenirea la 7 martie.

***

Sfântul sfinţit mucenic Efrem, episcop al Tomisului (secolul IV)

Al doilea episcop cunoscut al eparhiei Tomisului, care a ocupat un timp scaunul de păstor al Daciei Pontice, după atestarea sinaxarelor greceşti şi latine, a fost Sfântul mucenic Efrem. El s-a născut în sudul Dunării din părinţi creştini, care l-au crescut de mic în frică de Dumnezeu. Mergând să se închine la Sfintele Locuri, a rămas aici şi a fost făcut preot şi slujitor la una din biserici. În vremea aceea în Imperiul Roman se slujea în limbile greacă, latină, siriană, şi tracă (besă).

Ajungând apoi ucenic al patriarhului Hermon al Ierusalimului (300-314), a fost pregătit din tinereţe să propovăduiască Evanghelia lui Hristos popoarelor „barbare” de la Gurile Dunării şi din jurul Pontului Euxin (Mării Negre). La începutul secolului IV a fost trimis de patriarhul Hermon să-i păstorească pe credincioşii daco-romani din Episcopia Tomisului, convertind la creştinism numeroşi daci, romani, goţi şi sciţi şi răscumpărând de la moarte mulţi sclavi, pe care apoi îi creştina.

În timpul păstoriei acestui fericit episcop, au fost martirizaţi pentru credinţa în Hristos zeci de creştini daco-romani, sciţi, besi, traci, greci şi capadocieni surghiuniţi în Dacia Pontică, ale căror sfinte moaşte episcopul Efrem le răscumpăra, le îngropa în locuri tăinuite, înălţa biserici de lemn sau de piatră peste ele şi rânduia preoţi să slujească noaptea Sfânta Liturghie.

În timpul marii persecuţii a lui Diocleţian, din anii 304-305, fericitul episcop Efrem a fost prins, întemniţat şi chinuit cumplit la Herson (Crimeea), pentru a se lepăda de adevăratul Dumnezeu şi a se închina idolilor. Însă mărturisind că este gata să-şi dea viaţa pentru Iisus Hristos, Mântuitorul lumii, i s-a tăiat capul în anul 304 şi i se face pomenirea la 7 martie.

În Synaxarium Ecclesiae Constantinopolitanae, col. 517, la 7 martie, când se sărbătoreşte Sfântul mucenic şi episcop Efrem, se spun următoarele: „7 martie. În timpul împărăţiei lui Diocleţian, Hermon, episcopul Ierusalimului, a trimis episcopi în Scythia pe Efrem, iar la Chersones pe Vasile”. Deşi sunt păreri că Efrem ar fi fost episcop în Sciţia mare, ele nu sunt întemeiate, căci în Viaţa Sfinţilor Epictet şi Astion se menţionează la Tomis, în Sciţia Mică, un episcop Efrem.

(Arhimandrit Ioanichie Bălan, Patericul românesc, Editura Mănăstirea Sihăstria, pp. 17-18)

Sfinţii mucenici Tit şi Gordian, propovăduitori şi apărători ai credinţei ortodoxe în Dacia Pontică

Episcopul Tit a fost protector şi părinte sufletesc al multor sfinţi martiri autohtoni şi din întreg Imperiul Roman, exilaţi la Gurile Dunării şi apoi martirizaţi aici de către împăraţii Diocleţian, Galeriu şi Liciniu, până în anul 323. Pârât fiind la împăratul Liciniu, însuşi fericitul episcop Tit a fost prins, chinuit şi înecat în Marea Neagră la 3 ianuarie, când i se face şi pomenirea. Sfintele sale moaşte au fost luate şi îngropate de ucenici la Tomis.

***

Sfinţii mucenici Tit şi Gordian, episcopi ai Tomisului (secolul IV)

Aceşti doi episcopi tomitani erau, probabil, originari din Capadocia (Asia Mică), păstorind turma lui Hristos din Dacia Pontică (Dobrogea) în primele două decenii ale secolului IV, până la ultima şi marea persecuţie a lui Liciniu, din anii 320-323.

După moartea martirică a episcopului Efrem, a urmat pe scaunul episcopal al Tomisului episcopul Tit (Titus, Filius), care a propovăduit şi apărat credinţa ortodoxă în Dacia Pontică mai mult de zece ani, catehizând şi botezând nu puţini daco-romani şi mai ales „barbari”, goţi, huni şi besi, care locuiau pe teritoriul dintre Dunăre şi Marea Neagră.

Episcopul Tit a fost protector şi părinte sufletesc al multor sfinţi martiri autohtoni şi din întreg Imperiul Roman, exilaţi la Gurile Dunării şi apoi martirizaţi aici de către împăraţii Diocleţian, Galeriu şi Liciniu, până în anul 323. Pârât fiind la împăratul Liciniu, însuşi fericitul episcop Tit a fost prins, chinuit şi înecat în Marea Neagră la 3 ianuarie, când i se face şi pomenirea. Sfintele sale moaşte au fost luate şi îngropate de ucenici la Tomis.

Un fragment de piatră funerară a fost descoperit recent la Constanţa (Tomis), despre care se crede că este a episcopului Tit (Titus, Filius), pe care scrie: „Aici odihneşte martirul lui Hristos şi episcopul...”.

Urmându-i pe scaunul de la Tomis episcopul Gordian, acesta a continuat cu şi mai multă râvnă şi curaj opera apostolică de convertire, catehizare şi botezare a daco-romanilor din Dacia Pontică şi Goţia (Dacia de la nordul Dunării). Auzind de aceasta, tiranul împărat Liciniu l-a aruncat în temniţă, iar în timpul sângeroaselor persecuţii de la Gurile Dunării, din anii 320-323, i s-a tăiat fericitul cap „într-o zi de 15 septembrie”, iar împreună cu el și altor cinci martiri - Macrobiu, Helia, Zotic, Lucian şi Valerian. Sinaxarele greceşti şi cărţile de slujbă româneşti îl pomenesc pe Sfântul mucenic Gordian la 13 septembrie, iar actele martirice din Martirologiul Roman (Acta Sanctorum) îl pomenesc împreună cu Macrobiu şi Valerian, la 15 septembrie, numindu-l pe Sfântul Gordian „episcop”.

(Arhimandrit Ioanichie Bălan, Patericul românesc, Editura Mănăstirea Sihăstria, pp. 18-19)

Pomenirea Sfinților mucenici din Cherson la Dunărea de Jos

În contextul liturgic al prăznuirii, în Biserica Ortodoxă Română, a Sfinților mucenici din Cherson: Efrem, Vasilevs, Evghenie, Agatodor, Elpidie, Eterie și Capiton, la Catedrala Arhiepiscopală din Galați unde se păstrează, cu evlavie, racla cu sfintele lor moaște, a fost săvârșită Sfânta Liturghie.

După aceasta, Înaltpreasfințitul părinte Casian, arhiepiscopul Dunării de Jos, slijitori din administrația eparhială, elevii Seminarului Teologic „Sfântul apostol Andrei” din Galați, candidații la examenul de capacitate preoțească, dar și alți credincioși, au venerat moaștele acestor sfinți care, în veacul IV au păstorit în Cherson, Scythia Minor și în zona Dunării de Jos.

În fața raclei ce adăpostesc sfintele lor moaște au fost intonate stihiri din imnografia praznicului, iar înaltpreasfinția sa a creionat, în linii de sinaxar, viața, lucrarea și martiriul sfinților sărbătoriți astăzi.

De asemenea, a evidențiat faptul că Sfântul episcop Eterie al Chersonului a obținut pentru zona Scythiei Minor și a Dunării de Jos, din partea Sfântului împărat Constantin cel mare, în cadrul unei întâlniri consemnate de sinaxarele bizantine, libertatea religioasă și susținerea în misiunea pe care o făceau atunci între locuitorii acestor zone.

Cinstirea acestor șapte sfinți episcopi se înscrie în programul manifestărilor pastoral-misionare dedicate anului omagial al Sfinților împărați Constantin și Elena.

ro.orthodoxwiki - Efrem al Tomisului

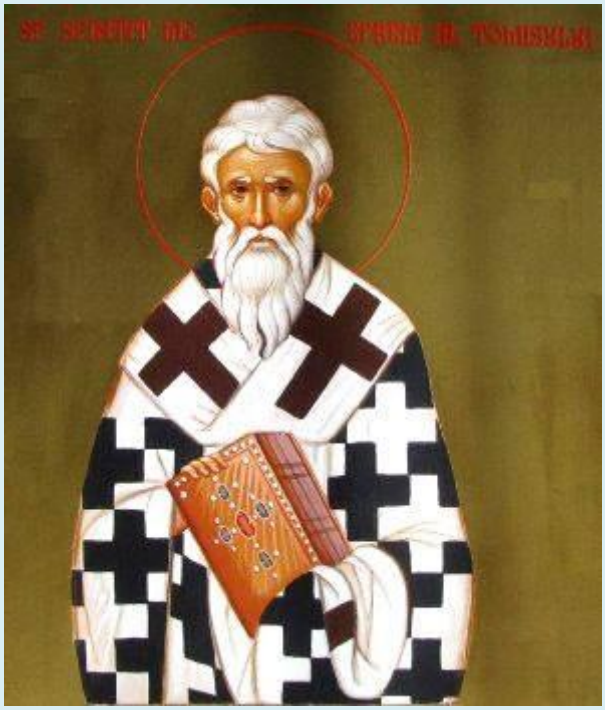

Sfântul sfințit mucenic Efrem a trăit în secolele III-IV, păstorind Eparhia Tomisului prin anii 300-304, urmându-i în scaunul episcopal Sfântului ierarh Evanghelicus al Tomisului. Atestarea sa ca păstor al Daciei Pontice se regăsește în Sinaxarele grecești și romane. Prăznuirea sa se face pe 7 martie, împreună cu ceilalți Sfinți mucenici din Cherson.

Viața

Sfântul sfințit mucenic Efrem s-a născut undeva la sud de Dunăre, din părinți creștini. Ajungând la maturitate, a plecat la Locurile Sfinte pentru a se închina, iar sosind acolo a hotărât să îmbrace haina preoției, devenind mai apoi ucenic al patriarhului Hermon al Ierusalimului.

Patriarhul îl trimite, la începutul secolului al IV-lea, în Dacia Pontică pentru a propovădui Evanghelia lui Hristos și a-i păstori pe credincioșii daco-romani din Eparhia Tomisului.

Odată ajuns aici, și luându-și atribuțiile sale de ierarh, prin puterea „cuvântului lui Dumnezeu”, episcopul Efrem aduce la credința în Hristos numeroși daco-romani dar și goți sau sciți.

În scurtul timp al păstoririi sale rodnice, numeroși barbari au primit sfântul botez și mulți creștini au primit martiriul pentru credința lor nestrămutată în Hristos.

Episcopul Efrem a avut însă grijă să răscumpere sfintele lor moaște, pe care le îngropa în locuri de taină, ridicând mai apoi, deasupra lor, numeroase biserici.

În timpul persecuțiilor împotriva creștinilor poruncite de împăratul Dioclețian în anii 300-304, episcopul Efrem este prins și dus la Cherson (Chersones), în Crimeea. Aici sfântul părinte este întemnițat și chinuit cumplit de romani pentru a se lepăda de Dumnezeul creștinilor și a se închina idolilor păgâni.

Însă episcopul Efrem nu a vrut să-L hulească pe Dumnezeu, ci a mărturisit credința și dragostea pentru Hristos, fiind ucis de prigonitorii săi prin tăierea capului. Astfel, fericitul episcop Efrem al Tomisului și-a încredințat sufletul în mâinile Mântuitorului lumii, primind cununa mucenicească.

Imnografie

Tropar, glasul al 4-lea: Mucenicii Tăi, Doamne, întru nevoințele lor cununile nestricăciunii au dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru, că având tăria Ta, pe chinuitori au învins; zdrobit-au și ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lor, mântuiește sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

Condac, glasul al 2-lea: Astăzi este ziua cea purtătoare de lumină a păstorilor care în chip luminat au slujit lui Dumnezeu în Cherson. Şi lăudând prăznuirea voastră ca a unora ce au pătimit pentru Hristos, sfinților mucenici, rugați pe Hristos, Păstorul cel mare, ca să ne numere și pe noi printre oile ce stau de-a dreapta și să cântăm vouă, sfinți părinți, cei ce v-ați vărsat sângele vostru pentru Hristos.

Iconografie

Dionisie din Furna (în Erminia picturii bizantine, ed. Sophia, București, 2000, p. 199) arată că Sfântul Efrem al Tomisului ze zugrăvește bătrân; iar cei dimpreună cu el prăznuiți, Sfinții mucenici din Cherson se zugrăvesc astfel: Sfântul Agatodor ca un tânăr, cu un început de barbă; Vasile - cărunt; Evghenie având barba lungă, iar Elpidie, [Euterie și Capiton] tineri, cu început de barbă.

Sursa:
https://ro.orthodoxwiki.org/Efrem_al_Tomisului

ro.orthodoxwiki - Agatodor din Cherson

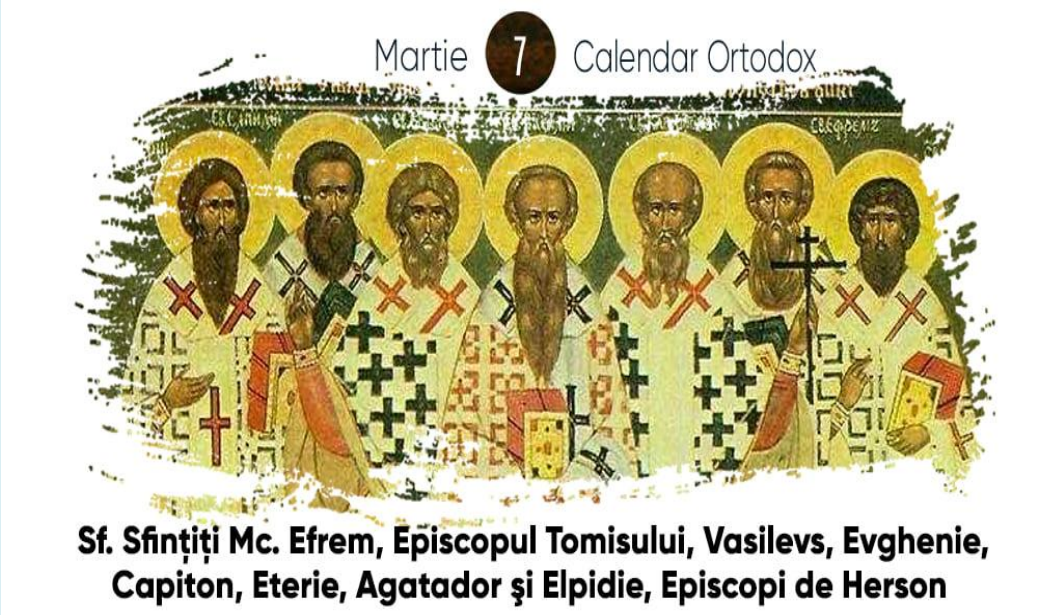

Sfântul sfințit mucenic Agatodor a fost unul dintre cei șapte episcopi din secolul al IV-lea, cunoscuți sub numele de Sfinții mucenici din Cherson și care au vestit Evanghelia lui Hristos în partea de nord-vest a Mării Negre. Cu excepția unuia, toți ceilalți episcopi au fost martirizați în timp ce își desfășurau activitatea de misionarism. Prăznuirea lui Agatodor și a celor dimpreună cu el se face pe 7 martie.

În primul deceniu din secolul al IV-lea, scaunul episcopal era stabilit la Cherson, o așezare comercială, în Peninsula Crimeea.

Activitate misionară era încurajată de către Hermon, episcopul Ierusalimului, care a trimis mulți episcopi să vestească Evanghelia în diferite ținuturi de pe lângă Marea Neagră.

Începând cu acel deceniu, el a trimis o serie de episcopi misionari la Cherson să propovăduiască Evanghelia Lui Hristos.

La un an după martirul Sfântului Vasile, trei dintre compatrioții săi, episcopii Eugeniu, Elpidie și Agatodor și-au încetat misiunea de propovăduire în Helespont, zonă cunoscută sub numele de Dardanele, și au călătorit pe mare spre Cherson, Crimeea de astăzi.

Acolo ei au continuat misiunea sfântă a Sfântului Vasile. Îndurând multe necazuri și suferințe, au propovăduit păgânilor Cuvântul lui Dumnezeu spre mântuirea sufletelor lor.

Totuși, în anul 311, pe 7 martie, păgânii i-au atacat și i-au omorât cu pietre.

Imnografie

Tropar, glasul al 4-lea: Mucenicii Tăi, Doamne, întru nevoințele lor cununile nestricăciunii au dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru, că având tăria Ta, pe chinuitori au învins; zdrobit-au și ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lor, mântuiește sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

Condac, glasul al 2-lea: Astăzi este ziua cea purtătoare de lumină a păstorilor care în chip luminat au slujit lui Dumnezeu în Cherson. Şi lăudând prăznuirea voastră ca a unora ce au pătimit pentru Hristos, sfinților mucenici, rugați pe Hristos, Păstorul cel mare, ca să ne numere și pe noi printre oile ce stau de-a dreapta și să cântăm vouă, sfinți părinți, cei ce v-ați vărsat sângele vostru pentru Hristos.

Iconografie

Dionisie din Furna (în Erminia picturii bizantine, ed. Sophia, București, 2000, p. 199) arată că Sfântul Agatodor se zugrăvește tânăr, cu un început de barbă. Iar Sfinții mucenici din Cherson care se pomenesc împreună cu el se zugrăvesc astfel: Sfântul Efrem ca un bătrân; Vasile - cărunt; Evghenie având barba lungă, iar Elpidie, [Euterie și Capiton] tineri, cu început de barbă.

Sursa:
https://ro.orthodoxwiki.org/Agatodor_din_Cherson

Icoane

Sf. Sf. Mc. Elpidie
Sf. Sf. Mc. Evghenie
Sf. Sf. Mc. Vasilevs
Sf. Sf. Mc. Capiton
Sf. Sf. Mc. Efrem
Sf. Sf. Mc. Eterie
Sf. Sf. Mc. Agaton

Sf. Sf. Mc. Elpidie
Sf. Sf. Mc. Evghenie
Sf. Sf. Mc. Vasilevs
Sf. Sf. Mc. Capiton
Sf. Sf. Mc. Efrem
Sf. Sf. Mc. Eterie
Sf. Sf. Mc. Agaton

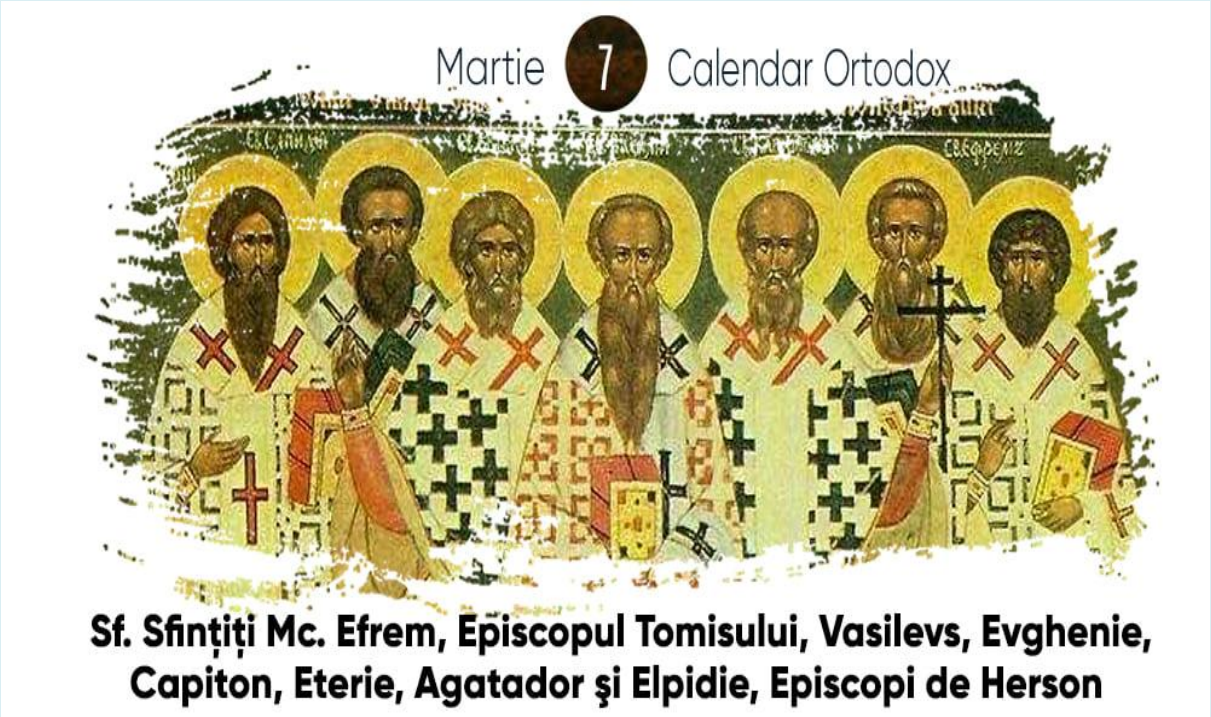

Sf. Sfinţiţi Mc. Efrem, Episcopul Tomisului, Vasilevs, Evghenie, Capiton, Eterie, Agatador şi Elpidie, Episcopi de Herson

ОБРАЗ СТЫХ СВЯЩЕННОМУЧЕНИКОВ ИЖЕ В ХЕРСОНЕСЕ ЕПИСКОПСТВОВАВШИХ
СВ. ЕФЕРИЙ
СВ. ЕЛПИДИЙ
СВ. ЕВГЕНИЙ
СВ. ВАСИЛИЙ
СВ. КАПИТОН
СВ. ЕВФЕМ
СВ. АГАФОДО

TRIAL Watermark Image - Unregistered version - This line is removed when registered
SF. CUV. LAURENTIE
DIN SALAMINA
icoane-comenzi.blogspot.ro
7 MARTIE

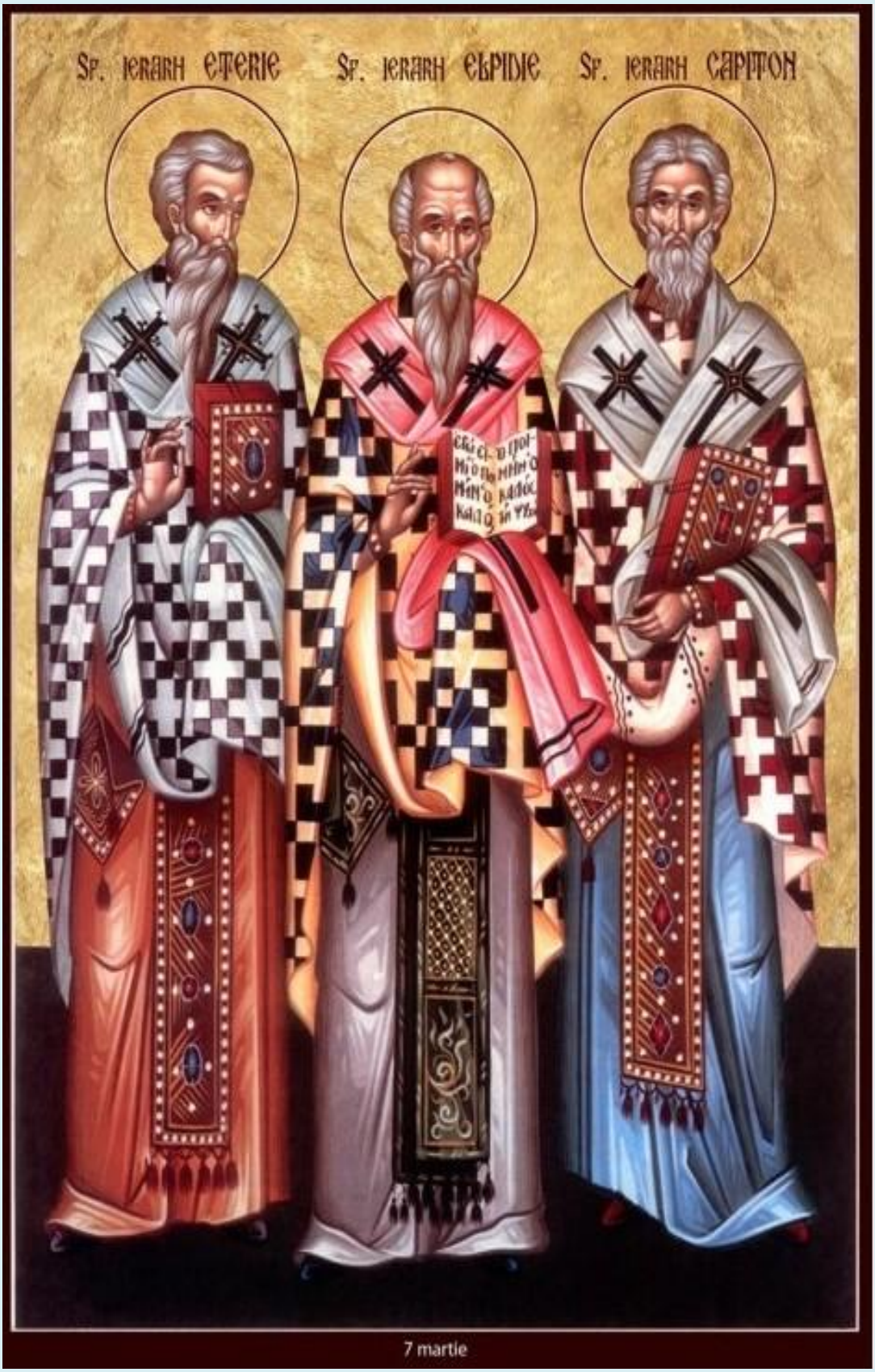

7 martie

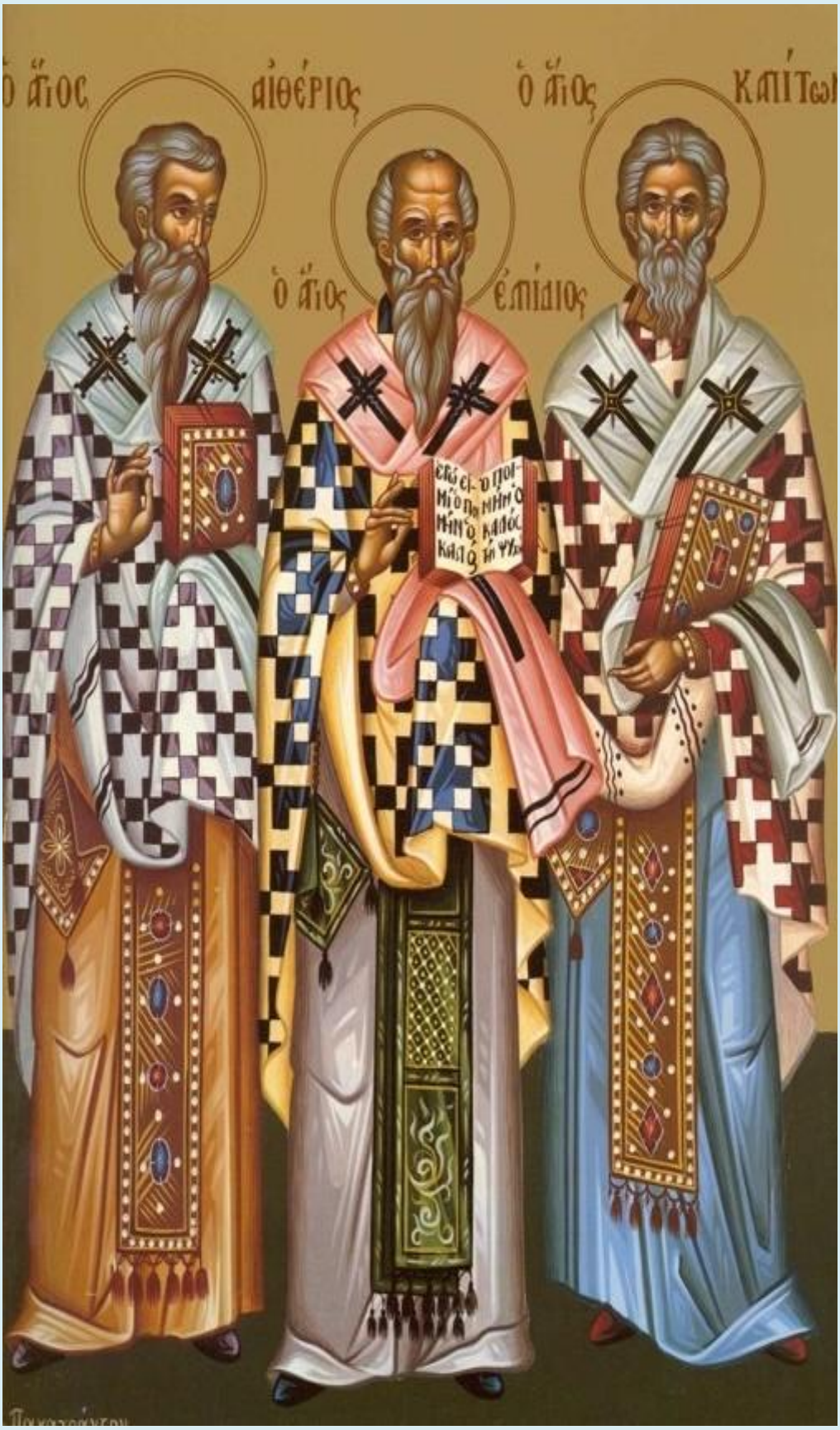
Ὁ ἅγιος
Αἰθέριος
Ὁ ἅγιος
Ἐπίδιος

Sfântul episcop Elpidis

Sfântul episcop Evghenie

Sfântul episcop Capiton

Troparul Sfinţilor Sfinţiţi Mucenici Efrem Episcopul Tomisului, Vasilevs, Evghenie, Agatodor, Capiton, Elpidie şi Eterie şi al celor împreună cu dânşii, Episcopii din Cherson

7 Martie - Glasul 4

Dumnezeul părinţilor noştri Care faci pururea cu noi după blândeţile Tale, nu îndepărta mila Ta de la noi; ci, pentru rugăciunile lor, în pace îndreptează viaţa noastră.

Bucuraţi-vă, Sfinţilor şapte sfinţiţi mucenici din Cherson: Efrem, Vasilevs, Evghenie, Agatodor, Capiton, Elpidie şi Eterie!